

கவலைகள் துறந்திட! துரத்திட! ஒதுக்கிட!

இயலுமா? தலைப்பைப் படித்த உடனே உங்கள் மனதில் பளிச்சிடும் சொல் இயலுமா? என்பதுதானே!

தனக்குவமை சூல்லாதான் தான் சேர்ந்தார்க்கல்லால்
மனக்கவலை மாற்றல் அரிது

- குறள் 7

என திருவள்ளுவரே, மனக்கவலை, மனிதர்கள், எதிர்கொள்ள வேண்டிய ஒரு சவால்தான், அதனை மாற்றுவது அரிது எனவும் சொல்லியிருக்கிறாரே! என நீங்கள், கவலை துரத்திவிடும் துணிவை ஏற்கத் தயங்கி - கவலைகளை பற்றிக்கொண்டு அல்லல் படத்தானே! தயாராக இருக்கிறீர்கள்?

யாருக்குத்தான் பிரச்சனை இல்லை - பிரச்சனைகளை எதிர்கொள்வதுதான் வாழ்வின் சுவை. இல்லையெனில் வாழ்வு சாரமற்ற சக்கையாக Bore அடிப்பதாக அல்லவா இருக்கும். முதலில் நீங்கள் கவலை என்ற சொல்லுக்கு என்ன பொருள் கொண்டுள்ளீர்கள் எனத் தெளிவு பெறுதல் வேண்டும்.

உங்கள் வாழ்கையில், நீங்கள் அடைய விழையும் குறிக்கோள்கள் - நிர்ணயித்த இலக்குகள் நோக்கிப் பயணிக்கும்போது நீங்கள் தீட்டிய திட்டங்கள் - அவ்வப்போது ஏற்படுகிற சிற்சில பின்னடைவுகளையும் கவலைகள் என பொருள் கொள்ளக்கூடாது. அவை கவலைகளே அல்ல.

கவலைகள் என்பன எவை?

முதலில், இதை தெளிவாகப் புரிந்து கொள்ளுங்கள், உளவியலார் கூற்று. பத்திரிக்கை செய்தியில் ரயில் விபத்து பற்றி படிக்கிறீர்கள். அன்று நீங்கள் குடும்பத்தோடு இரயில் பிராயணம் செய்ய வேண்டிய நிலை.

உடனே பெருங்கவலை ஒன்று உங்களை பற்றிக்கொள்ளும். ஒருவேளை நாம் செல்லும் இரயில் கூட விபத்துக்கு உள்ளாகிவிட்டால்... பேருந்து நிலையத்தில் நேரத்திற்கு பேருந்து வராவிட்டால் கவலை. போக்குவரத்து நெரிசலில் நின்றால் கவலை. வழக்கில் வெற்றியா, தோல்வியா என்று கவலை. தேர்வில் கேள்விகள் எளிதாக இருக்குமோ-கடினமாக இருக்குமோ என கவலை. வேலைக்கு விண்ணப்பித்தேனே, பதில் வரவில்லையே எனக் கவலை. பெண்ணுக்கோ, பையனுக்கோ

திருமணம் ஆகவில்லை எனக் கவலை. பெரும்பாலான கவலைகள் நமது கற்பனையில் தாமாக உற்பத்தி செய்து கொள்ளும். Negative Thinking எதிர்மறை சிந்தனை ஏற்றுக் கொள்வீர்களா? உளவியலார், இவைகளைத்தான் இனம் பிரித்து விளக்குகிறார்கள். இவைகளில் 40% நடப்பதே இல்லை. உங்கள் Negative Thinking உங்கள் கற்பனையாகவே மறைந்து விடுகிறதாம்.

30% கவலைகள்-நமது புலம்பல்கள் - முனகல்கள் அவரிடத்தில் நான் ஏன் அப்படி பேசிவிட்டேன். ஆஹா தவறு செய்துவிட்டேனே? அந்த நிலத்தை அப்போதே வாங்கியிருக்கலாம், நேரத்தை வீணாக்கிவிட்டேனே? அம்மா பேச்சை கேட்டிருக்கலாம். அலட்சியங்கள் அருவருப்புகளை எண்ணி எண்ணிக் குமைதல், நினைந்து நினைந்து வருந்துவதால் வேதனைதான் மிஞ்சும். இத்தகு கவலைகளை கழிந்தவைகளை மறந்து நடக்க இருப்பவைகளை எதிர்நோக்குங்கள்.

12% கவலைகள் மற்றவர் நம்மை நடத்திய விதம், அடுத்தவனை நாம் நடத்தியவிதம், அடுத்தவனை நாம் கண்டித்த, தண்டித்த சம்பவங்கள் குற்றங்கண்டது, கோபித்தது, அவமதித்தது, அவமானத்தால் குன்றியது என சிலபல நிகழ்வுகளால் விளையும் கவலைகள். இங்கே சிலகணங்கள் நாம் ஆய்வு செய்திடல் வேண்டும். குறைவாக பேசியிருப்பின்? இருப்பினும் குறை நம்முடையதுதான்.

சிறியோர் எனின் இகழ்தலும் இலமே. நமது சொற்கள், செயல்கள், கண்டனங்கள் அவனைக் கொதிக்க வைத்திருக்கக் கூடும். தவறு இழைத்திருப்பின் அவர் சிறியவர் சிறுமதி கொண்டவர். நீங்கள் தவறு இழைத்து அவரால் அவமதிக்கப்பட்டிருப்பின், நீங்கள் அதுபற்றிக் கவலைப்படத் தகுதியில்லாதவர். இரண்டு நிலைகளிலும் கவலைகள் தேவையற்றது. துரத்தப்பட வேண்டியது சரிதானே.

10% கவலைகள், நம்மைப் பீடிக்கும், நம் உற்றார், உறவினரைப் பீடிக்கும், நோய்களை பற்றியது, சற்று நிதானமாக, ஆழமாக சிந்தித்தால் உங்கள் கவலை, உங்கள் நோயின் தன்மையை, கடுமையை அதிகரிக்க உதவுமே தவிர குறைந்திடுவது. உங்கள் உற்றார் உறவினர் நோய் வாய்ப்பட்டால், அவர்கட்கு ஆறுதல் சொல்லி உற்சாகப்படுத்த வேண்டுமே தவிர அவர்களோடு சேர்ந்து நீங்களும் கவலைப்பட்டால் அவர்களுக்கு சோர்வுமிகும், நம்பிக்கை தளரும், ஆகவே இந்த 10% கவலைகளும் துறக்கப்பட வேண்டியதுதான்.

Now what is the balance?

மிகுதி இருப்பது ஒரு 8 சதவீத கவலைகள்

இரும்பைக்கு இரும்பைப் படுப்பர் இரும்பைக்கு

இரும்பைப் படா தார்

- குறள் 623

92% கவலைகள் இல்லையென்று ஆனபிறகு ஒரு 8% சதவீதத்தை விரட்டி உங்களால் ஆகாதா? நிச்சயம் முடியும்.

ராக் பெல்லர், உலக மகா கோடீஸ்வரர் கேள்விப்பட்டிருக்கிறீர்கள் அல்லவா? அவர் கவலை என்பது என்ன என்று தெரியாமலே வாழ்ந்தவராம். அவர் அருகே வர கவலைகள்தான் கவலைப்பட்டு விடுமாம்.

ஒரு சமயம் அவருடைய வழக்கறிஞர் ராக்பெல்லர் சம்பந்தப்பட்ட ஓர் வழக்கின் தீர்ப்பு, சிலகோடி டாலர்கள் இழப்பு ஏற்படுவதாக அமைந்துவிட்டதாம். இதை அவர்களிடத்தில் தெரிவிக்க தயங்கிய வழக்கறிஞர், இரவு ஒன்பது மணி அளவில் சற்று ஓய்வாக இருப்பார் எனத் தெரிந்துக் கொண்டு தொலைபேசியில் அழைத்து, தயக்கத்தோடு வழக்கு பற்றிய செய்திகளை சொல்ல ஆரம்பித்தாராம்.

வழக்கின் தீர்ப்பை ஏற்கனவே தெரிந்து வைத்துக் கொண்டே இந்தக் கோடீஸ்வரர் சொன்னாராம், "It is time for my Sleep. You may also go for a Good sleep. Let us discuss tomorrow" நான் தூங்கச் செல்லும் நேரம் நெருங்குகிறது. நீங்களும் நன்றாக தூங்கி எழுந்து நாளை பேசுங்கள் என்று கொஞ்சம் கூட அலட்டிக் கொள்ளாமல் சொன்னாராம். அசந்து போய் விட்டாராம் வழக்கறிஞர்.

என்ன? இப்போது நீங்களும் தயார்தானே? கவலைகளைத் துறப்போம் - துரத்துவோம் - ஒதுக்குவோம்.

Be Cheerful & Be Helpful to others always. தீபத்தின் குறிக்கோள் இதுதான். நமது அருளாளர் தீப அறக்கட்டளையின் **நிறுவனர் பாலகிருஷ்ணன்** கூட கவலைகளின் சுவடே அறியாதவர். வேண்டுமானால் அவரையே கேளுங்கள்!!

தீபத்தின் இலக்கு...

தீபநெறி: நமது தீபத்தின் ஒளி, வருடா வருடம் திங்களுக்குத் திங்கள் சுடர் வீச்சை விரிவாக்கிக் கொண்டே செல்கிறதே! இச்சுடர் அடைய விரும்பும் இலக்கு எது? இதன் வழிகாட்டுதலில் உடன் விரைந்திட நல்லவர்கள் எண்ணிக்கையும் பெருகிய வண்ணம் உள்ளதையும் காண்கிறோம். நிறைவாகவும் இருக்கிறது. தீபநெறி இவர்களை எங்கு அழைத்துச் செல்கிறது. தீபநெறியின் முகப்பு பக்கத்திலேயே தெளிவாகக் குறித்துள்ளோம்.!

பட்டினியில்லா! குற்றமில்லா!! நோயில்லா!!! பாரதத்தை படைத்திடுதல் தான் எங்கள் இலக்கு என்று!! இலட்சியக் கனவுதான் மனித நேயத்தின் முழுப்பரிமாணத்தையும் உள்ளடக்கிய அற்புதமான இலக்கு!

இந்த இலக்கை நோக்கி நாம் நகர்கிறோமா? நடக்கிறோமா? விரைகிறோமா? அற்புதமான அந்த இலக்கை எப்படி அடைவோம்? எப்போது அடைவோம்? ஓர் ஆய்வு அவசியம்.

இப்போதைய பணிகள் மன நிறைவைத் தருவதாயினும் போதிய அளவில் செய்கிறோமா? கூடுதலாக செய்யும் வாய்ப்புகளை நாடித் தவறுகிறோமா? இன்னும் கொஞ்சம்! கொஞ்சம், முயற்சித்தால் அல்லது வேறு கோணத்தில் நமது ஒளியைத் திருப்ப வேண்டுமா? It is time to Review our Performance.

சுய மதிப்பீடு தனி மனிதனுக்கு அவசியம். தன்னை உள் நோக்கிப் பார்த்தல் மிக அவசியம். ஓர் அமைப்பிற்கும் இது பொருந்தும். அவ்வப்போது குறிப்பிட்ட கால இடைவெளியில் தங்களுடைய பலம், பலவீனம் இவைகளை ஆய்வு செய்திடல் வேண்டும். இப்படிப்பட்ட ஆய்வுகள் நமது பலத்தைப் பெருக்கிடவும், பலவீனத்தைப் போக்கிடவும் உதவும்.

பலத்தை பெருக்கினால் இலக்கை நோக்கி நாம் விரைவாக முன்னேற இயலும். சுருங்கச் சொல்லின் நமது இலக்கு. மனித நேயம்! மனித நேயம்! மனித நேயம்! முதற்கண் நாம் மனித நேயத்தை முழுமையாகப் புரிந்து கொள்வது அவசியம். வள்ளலார்! மகாத்மா காந்தி! அன்னை தெரஸா! மனிதநேய மகா சிற்பிகள்.

வாடிய பயிரைக்கண்ட போதெல்லாம் வாடிய நெஞ்சத்தோடு நலிந்த வள்ளலார், அனைத்து ஜீவராசிகளிடமும் காருண்யப் பொழிவை, ஆன்மநேய ஒருமைப்பாட்டை வலியுறுத்தி அருட்பெருஞ்ஜோதி ஆண்டவரோடு கலந்தார். இல்லை! இல்லை நம்முடனே வாழ்கிறார், வழி நடத்துகிறார்.

அண்ணல் காந்தி அரைநிர்வாணத்தை எப்போது ஏற்றார்? ஏன் ஏற்றார்? தனது உடம்பை முழுமையாக மறைத்துக் கொள்ள இயலாது கந்தலாடை உடுத்தியிருந்த பெண்மணியின் கூச்சத்தையும், தவிப்பையும் காண நேர்ந்த காந்திஜி, “என் நாட்டு மக்கள் தேவையான ஆடையின்றி தவித்திடும் போது எனக்கு ஏன் இவ்வளவு ஆடைகள்” என்று துறந்தவரை அரை நிர்வாணமாகவே அனுப்பிவைத்தோம் நாம்.

அன்னை தெரஸா! அயல் நாட்டுப் பெண்மணி! கல்கத்தா வீதிகளின் நடைபாதைகளில் நடைப்பிணங்களாக! பிணிகளின் இருப்பிடமாகவே வாழ்ந்து வந்த அனாதைகளை ஆதரவற்றோரை காண நேர்ந்தது, அக்கணமே தனது வாழ்வை முழுமையாக அர்ப்பணித்து அரும்பணிகள் ஆற்றி மறைந்தார்.

நினைந்து, நினைந்து வியக்கத்தக்க எத்தனையோ நிகழ்வுகள், அன்னையின் வாழ்வில். ஒன்றை இங்கே சுருக்கமாகத் தருகிறேன். அன்னையின் நற்பணிகளை பாராட்டி பொருள் உதவி செய்தோர் பலர் இருப்பினும்,

“குறைகாண்பதே! களங்கம் கற்பிப்பதே” தங்கள் வாழ்வின் கோட்பாடாக வைத்துக் கொண்டிருந்த சிலர் அன்னைக்கு அவதூறு கற்பிக்க ஒரு விசித்திரமான! வக்கிரமமான யுக்தியை வகுத்தனர்.

அன்னை யின் நற்பணிகளுக்குப் பொருளுதவி செய்வோரெல்லாம் நேர்வழியில் பொருள் ஈட்டியவர்களல்ல. எங்களை வஞ்சித்து! ஏமாற்றி சேர்த்த பொருளை அன்னையிடம் கொடுத்து வைத்திருக்கிறார்கள். இந்தப் பொல்லாதவர்களின் பொருளுக்குத் தான் அன்னை புகலிடம் கொடுத்து, அனாதைகட்கு உதவி செய்வதாக பெருமை பேசிக்கொள்கிறார் என்று பிரசாரம் செய்தனர். வழக்கும் தொடுத்தார்கள். அதோடு நிற்கவில்லை அந்த வஞ்சகர்கள்.

ஒரு நாள், அவர்களில் இருபதுக்கும் மேற்பட்டோர் ஒன்று கூடி அன்னை நடத்திவந்த அனாதை இல்லத்துக்கு நேரில் வந்து. “எங்கள் பொருளைத்திருப்பிக்கொடு” என்று கூச்சலிட்டனர்.

அனாதை இல்ல அலுவலர்கள் என்ன செய்வது என திகைத்துப்

போய் உள்ளே இருந்த அன்னையிடம் தெரிவித்தனர்.

பதற்றமே இல்லாமல், அமைதியாக நடந்துவந்த அன்னை, “உங்கள் பொருள் என்று எனக்குத் தெரியாமல் போய்விட்டதே! அவ்வளவும் என்னிடம்தான் உள்ளது. பத்திரமாகவே உள்ளது வாருங்கள். எடுத்துச் செல்லலாம்” என அவர்களை உள்ளே அழைத்தார்.

வந்தவர்களுக்கோ, கொஞ்சம் மகிழ்ச்சி! “நமது யுக்தி நன்றாகவே வேலை செய்கிறதே” என்ற திருப்தி. அன்னையின் உதவியாளர்களுக்கோ பெருங்குழப்பம். உள்ளே உணவுக்கூடத்தில் 30க்கு மேற்பட்ட குழந்தைகள் உணவருந்திக் கொண்டிருந்தார்கள். அன்னையைப் பார்த்த கணம் சாப்பிடுவதை விட்டு விட்டு, ஓடி வந்து அன்னையைச் சுற்றி நின்று ஆர்ப்பரித்தனர் அந்தக் குழந்தைகள். முகத்தில் தான் எத்தனை பிரகாசம்!! வந்தவர்களைப் பார்த்து அன்னை சொல்கிறார்; “இதோ! உங்கள் செல்வம் பத்திரமாகவே இருக்கிறது. தாராளமாக எடுத்துச் செல்லுங்கள்” வந்தவர்கள் வாயடைத்து நிற்கிறார்கள். குழந்தைகளோ, அன்னையை நெருங்கி வந்து, அணைத்த வண்ணம் அழுத்து வங்கினர். இந்தக்காட்சியை உங்கள் மனக்கண் முன்னே நிறுத்துங்கள். வந்தவர்கள் மனித நேயத்தின் சக்தியைப் புரிந்து கொண்டார்கள். வசைபாடி வந்தவர்கள், அன்னையை வணங்கித் தலைகுனிந்து வெளியேறினார்கள்.

அன்னை மனித நேயத்தை கடைப்பிடித்தவர் மட்டுமல்ல, கற்றுக்கொடுத்தவருங்கூட. இவர்கள் ஆற்றிய பணிகள் மகத்தானவை. இவர்கள் நடந்து சென்ற பாதையில் நமது பாதங்கள் இன்னும் முழுமையாக பதியவில்லை. பதிப்போம், உறுதியாக பின் தொடர்வோம். நூறு! ஐநூறு! ஆயிரம் பேருக்கு என்று எண்ணிக்கை அதிகரிப்பு. நாளுக்கு நாள் பொருள் தருவோர்! நன்கொடையாளர்கள்! எண்ணிக்கையும் கூடிய வண்ணம் உள்ளது. தன்னார்வத் தொண்டர்கள் வந்த வண்ணம் உள்ளனர். புரிப்பாகத்தான் இருக்கிறது. ஆனால் இவைதான் தீர்வா?

அன்றைய அயோத்தியின் சிறப்பைச் சொல்லவந்த கம்பன், அங்கே, வண்மையில்லை! ஓர் வறுமையின்மையால் உண்மையில்லை! ஓர் பொய்மையின்மையால்! என்று பாடியிருக்கின்றான்.

வறுமையின்மைதானே நமது இலக்கும். வறுமை போக்குவது எப்படி? ஒரு தகவல், உங்களில் பலருக்கும் தெரிந்திருக்கலாம்.

உலக மக்கள் தொகையில் 1% ஒரு சதவிகிதத்தினர் (அதாவது ஏழு கோடி மக்கள்) கைகளில், உலகின் 70% எழுபது சதவிகிதப் பொருளாதாரம்

முடக்கப்பட்டுள்ளது.

30% முப்பது சதவிகிதத்தினர் தங்கள் உணவுத் தேவைகளுக்கு கூடுதலாக 50% உணவுப் பொருட்களை உபயோகிக்கின்றனர். உட்கொள்ளுகின்றனர். வீணாக்குகின்றனர். நோய்வாய்ப்படுகின்றனர். 60% அறுபது சதவிகிதத்தினர் பற்றாக்குறை அதிகமில்லாமல் தேவைக்கு உணவைப்பெறும் நிலையில் உள்ளனர். மீதியுள்ள 7% முதல் 10% மக்களுக்கு உணவு கிடைக்காமல் பட்டினியை அனுபவிக்கின்றனர். பிரச்சனை, உணவு பற்றாக்குறையல்ல. பகிர்தலில் உள்ள குளறுபடி. எதை சரிசெய்ய வேண்டும்? எப்படி சரிசெய்ய வேண்டும்?

குற்றமில்லா பாரதம்:

கம்பன் பாட்டை மீண்டும் நினைவில் கொள்வோம் ‘ ‘ உண்மையில்லை ஓர் பொய்மையின்மையால் ’ ’ பொய்மையில்லையெனில் வாய்மையும், நேர்மையும் நடு நிலைமையும் தானே நிறைந்திருக்கும் ! அங்கே குற்றங்கள் எட்டிப்பார்க்கக் கூட முடியாதே. இதை நோக்கித்தானே நாம் செல்ல வேண்டும் எப்படி? எப்போது?

நோயில்லா பாரதம்:

Harward University -ன் ஆய்வுப்படி 60% சதவிகித நோய்களுக்கு அடிப்படைக்காரணம் மது அருந்துதல், புகை பிடித்தல், போதைப்பொருட்கள் உபயோகிப்பால், 10% - 15% நோய்கள் என ஆய்வு சொல்கிறது. மிதீ உள்ள 25 சதவிகித நோய்களுக்கு கடுங்கோபம்! கடும்பற்று (பேராசை)! பொறாமை! காமம் முதலியவைகள் பொறுப்பேற்கின்றன. வள்ளுவர் மிகச் சுருக்கமாக சொல்கிறார்;

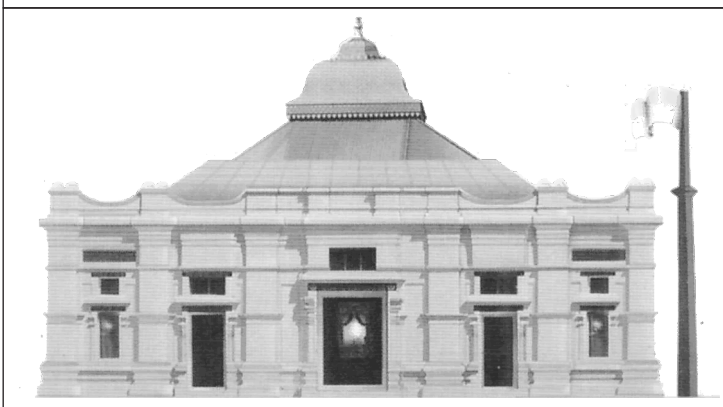
“காமம் வெகுளி மயக்கம் இம்முன்றன

நாமம் கெடக்கெடும் நோய்”

- குறள் 360

மதுவை மறக்க, புகையை மறக்க, சினத்தை தவிர்க்க, நாம் என்ன செய்கிறோம்? எப்படி செய்யலாம்? எப்போது துவக்கலாம்? குழுவாக சிந்திப்போம். புதிய வழி முறைகள் காண்போம். திட்டங்கள் தீட்டுவோம்.

இப்போது இலக்கை நோக்கி, நாம் நகர்வது உண்மை. நடக்க ஆரம்பித்தாலும் போதாது விரைந்து முன்னேற வேண்டும். உங்கள் கருத்துகளை எழுதுங்கள். தங்கள் எண்ணங்களை எழுத்தாக்கி அனுப்புங்கள். அதுவே தங்களுடைய சிறந்த பங்களிப்பும் ஒத்துழைப்புமாக இருக்கும்.

சத்திய ஞான சபை அன்றும் இன்றும்

உடல் உறு பிணியால் உயிர் உடல் கெடாவகை
அடல் உறக் காத்தருள் அருட்பெருஞ்சோதி

பார்வை இழந்தவன் கையில் கொடுக்கப்பட்ட விளக்கு!

அந்தி நேரம், எனது இல்லத்தின் வாயிலில் நின்று வீதியின் நிகழ்வுகளை பார்த்துக் கொண்டிருந்தேன். பார்வை இழந்த ஓர் அன்பர். பாதை ஓரமாக யார் மீதும், எதன் மீதும் மோதி விடக்கூடாது என மிகுந்த கவனத்தோடு, ஆனால் கலக்கமில்லாமல் நடந்து கொண்டு இருக்கும் காட்சி என்னை ஈர்த்தது. அவர் அருகே சென்று, இந்த நேரத்தில் ஒரு துணையுமின்றி எங்கு செல்கிறீர்கள் என வினவினேன்.

எந்த நேரம் இது என்று பார்க்கும் நிலை எங்களுக்கு இல்லையே-எங்கட்கு துணை வர நேரமில்லை என அவசரமாக ஓடக் கொண்டிருப்பவர்களைப் பற்றி நான் நிறைய கேள்விப்படுகிறேன் ஐயா! துணையில்லாமல் வாழ்ந்தீடும் துணியை ஏற்றுத்தானே நாங்கள் உலகிற்கு வந்துள்ளோம். அவர் உதிர்த்த வார்த்தைகளில் ஏமாற்றமில்லை, ஏனெனில், அவரிடம் எதிர்பார்ப்பே இல்லை. அவரிடம் ஏக்கம் இல்லை, அவர் எதற்காகச் செல்கின்றாரோ? எங்கு செல்கின்றாரோ அது பற்றிய நோக்கம் மட்டும்தான் இருந்தது. ஐயா, நீங்கள் எங்கு செல்கின்றீர்கள்? எதற்குச் செல்கின்றீர்கள் எனக்கேட்டு உங்களை சங்கடப்படுத்திட நான் விரும்பவில்லை ஆனால், உங்கட்கு ஒரு உபயோகமான ஓர் உதவியினைச் செய்ய விரும்புகின்றேன் என்றேன்.

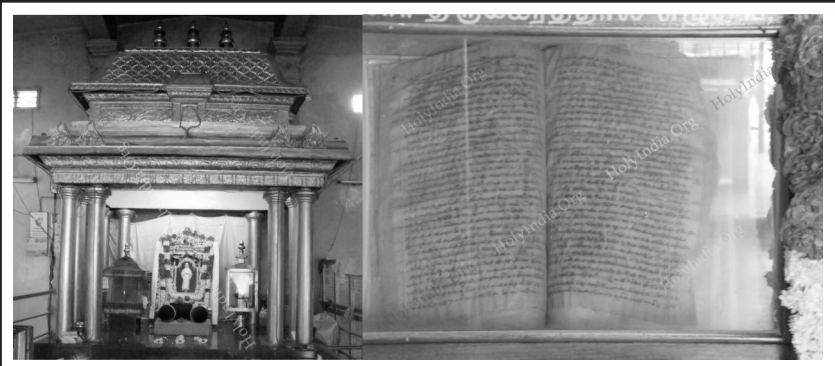
“தனித்து வாழும் திண்மையை பெற்று விட்டவர்கள் தான் எங்களில் பெரும்பான்மையோர், எத்தனையோ அலுவல்களை திறம்பட மேற்கொண்டு செயல்படுத்தும் வல்லமை எங்களிடம் கூடுதலாகவே உள்ளது. ஏனோ எங்கள் மாற்றுத்திறன், மனத்திண்மை எனும் ஆற்றல் இவைகள் பயன்படுத்தப்படாமலே வீணாக்கப்படுகின்றன! நீங்கள் தானாகவே முன் வந்து உதவ விரும்புகிறேன் என்கிறீர்களே என்ன உதவி சொல்லுங்கள் ஐயனே!” என்றார்.

தங்கள் கைகளில் ஓர் விளக்கு தர விரும்புகிறேன். “எனது கைகளில் விளக்கா?” என மெல்லச் சிரித்துவிட்டு தொடர்ந்தார். எளிகின்ற விளக்கா? ஏற்றப்படாத விளக்கா? ஏனெனில் இந்த இரண்டுக்குமே எங்களுக்கு வித்தியாசம் தெரியாதே? ஏற்றப்பட்ட ஒளி உமிழும் விளக்கைத்தான் தர விரும்புகிறேன் என்றேன். சிறியதொரு மெளனம். மெல்லியதான ஒரு புன்னகை இருண்ட கண்கள் சற்று விரிவடையும் காட்சி, குருடன் கையில் விளக்கா! என்று கேலி செய்வார்களே என்னைப் பார்க்கும் பாக்கியம் உள்ளவர்கள். என் கையில் கொடுக்கும் விளக்கு எனக்கு வழிகாட்டவா போகிறது. இதுவா நீர் எனக்கு செய்ய நினைத்தீடும் உதவி? என்றார்.

நான் தருகின்ற விளக்கு உங்களுக்கு வழிகாட்டாது என்பது எனக்கும் தெரியும், ஆனால் நிச்சயம் பார்வை உள்ளவர்களுக்கு வழிகாட்டும் அல்லவா? இருட்டில் ஒளி குறைந்திட்ட இடங்களை நீங்கள் தாண்டிச் செல்லும் போது எதிர்ப்படுவோர் உங்கள் மீது மோதி உங்களுக்கு துன்பம் ஏற்படலாமல்லவா? அவர்கள் விலகிச்செல்லவும், உங்களுடைய பாதுகாப்பிற்கும் நான் தரப்போகும் விளக்கு நிச்சயம் உதவும் எனக் கூறினேன்.

ஒளி உமிழும் ஏராளமான விளக்குகள் நம்மிடம் இருந்தும் நாம் இன்னும் குருடர்களாகத் தானே இருக்கிறோம். தொல்காப்பியம் தொடங்கி, சென்ற நூற்றாண்டின் திருவருட்பா, இந்த நூற்றாண்டின் பாரதியார், பாரதிதாசன் என்று எத்தனை ஒளி விளக்குகள் வழங்கப்பட்டன. இவ்வளவு இருந்தும் இன்னும் பாதையறிய இயலாத குருடர்களாகத்தானே இருக்கிறோம் என ஓர் எண்ணச்சுழல் என்னை உலுக்கியது. விளக்குகளின் பிரகாசத்தைப் பறைசாற்றிக் கொண்டிருக்கிறோமே தவிர, பாதையில் தடுமாற்றம் இன்றி முன்னேறவில்லையே நாம்.

ஐயா, சற்று காத்திருங்கள் என்று கூறி இல்லத்திற்கு விரைந்தேன். ஓர் ராந்தர் விளக்கை ஏற்றிக் கொணர்ந்து அவர் கையிலே கொடுத்தேன். வாங்கிக் கொண்ட அவர் சொல்கிறார், “மற்றையோர்க்கு உதவப் போகிறது இந்த விளக்கு என்பதால் இதனை எத்தனை தூரமாயினும் - எத்தனை காலமாயினும் நான் சுமந்து செல்வேன், இது உறுதி” எனப் பகர்ந்து நடையை தொடர்கிறார். வாட்டமில்லா அவர் முகத்தை பார்க்கிறேன். வாடியது என் உள்ளம்.

சத்திய தர்மசாலை வழிபாட்டுக் கூடம் மற்றும் வள்ளலார் திருக்கரங்களால் எழுதப்பட்ட திருஅகவல்

துன்பளித்து ஆங்கே சுகமளித்து உயர்களை
அன்புறக் காத்தருள் அருட்பெருஞ்சேரர்

புதிய தோர் உலகு செய்வோம்!

தொடர்ந்து படியுங்கள். உங்கள் உள்ளங்களில் பதித்துக் கொண்டால் மட்டும் போதாது. ஆழ்ந்து சிந்தியுங்கள். அடுத்தவரோடு அவசியம் பகிர்ந்து கொள்ளுங்கள். ஏனெனில், இவை ஒவ்வொன்றும் மாமனிதர்களால் நமக்கு அளிக்கப்பட்ட மந்திரத் திறவு கோல்கள். ஒவ்வொரு திறவு கோலாலும், உங்கள் உள்ளக்கதவுகளைத் திறந்து உள்நோக்கிப்பாருங்கள். தெளிவு பெறுங்கள்.

அன்னதானம் போல இத்தகைய வேள்வியையும் நாம் செய்தே ஆக வேண்டிய அவசியம் வந்துவிட்டது. நான் விலகுகிறேன், மாமனிதருடன் ஒன்றுங்கள்.

1. அகம் பிரம்மாஸ்மி (உள்ளம் தெய்வீக ஊற்று) - வேதவாக்கு
2. “உள்ளம் பெருங்கோயில் ஊனுடம்பே ஆலயம்” - திருமூலர்
3. Thou art The Reservoir of OMNI POTENT POWER Arise, Awake and manifest the divinity within (புகவத்கீதை 2:3) அபரிமிதமான சக்தி களஞ்சியம் நீ. விழித்தெழு, தெய்வீக ஒளியை, எங்கணும் வீசச்செய்திடு.
- கன்பூஷ்யஸ்
4. பெரியோரும், சிறியோரும் - வலியோரும், எளியோரும் - வறியோரும், வள்ளல்களும் ஒருங்கே செய்திட வேண்டிய ஒரே கடமை: ஓயாமல் தம்மைத் திருத்திச்செம்மை செய்தல்.
- கன்பூஷ்யஸ்
5. வேகத்துடன் ஏறிச்செல்வது பெரிதன்று: எப்போதும் ஏறிச்சென்ற வண்ணம் இருக்க வேணும் அதுதான் பெரியது!!
- (PLUTARC - ப்ளுடார்க்)
6. பெறுதற்கரியவற்றைப் பெற வேண்டித்தான் அறிஞன் விடா முயற்சியைப் கைக்கொள்கிறான். - லாவோத்ஸே
7. நியாயமுள்ள மனிதன் ஏழுதரம் விழுந்தும் மறுபடி எழுகிறான்.
8. தன்னைப்பற்றி சிந்திப்பது விவேகம். பிறரைப்பற்றி விமர்சிப்பது வீண். (இராமகிருஷ்ண பரமஹம்சரி)
9. **ARISE - AWAKE and STOP NOT Till the Goal is Reached**
- சுவாமி விவேகானந்தர்

நாம் சமரசம் செய்து கொள்வதில் (Compromises) சமர்த்தர்களாகிக் கொண்டிருக்கிறோம்.

நியாயங்கள் நிறம் மாறிவிட்டன. அவைகளை அப்படியே ஏற்றுக்கொள்ளும் பக்குவம் பெற்றுவிட்டோம். நல்லது நடக்க வேண்டுமென்று தான் அனைவரும் விரும்புகின்றோம். இதில் மாற்றுக் கருத்தேதும் இல்லை.

ஆனால் நல்லது நடந்திட - நடத்திட நாம் சிரத்தையோடு - மனம் ஒன்றிய ஈடுபாட்டுடன் செயல்படுகிறோமா? ஆங்காங்கே சறுக்கல்கள், தாமதங்கள், முறைகேடுகள் - முணுமுணுப்போடு ஏற்றுக்கொள்ளப் பழகிவிட்டோம். சுவாமி விவேகானந்தர் உரை நம்மை எழுப்பட்டும்! எழுவோம்! எழுச்செய்வோம்!

10. யசித்திரு, தனித்திரு, விழித்திரு - வள்ளலார்

யசித்திரு - வயிற்றுப்பசி பற்றிய குறிப்பல்ல இது. அறிவுப்பசி - ஆர்வப்பசி - அனைத்தையும் அறிந்திட வேண்டும் எனும் பேரார்வப்பசி.

தனித்திரு - ஏகாந்தத்தில் இனிமை கண்டிடு எனும் கட்டளை அல்ல இது. தனித்தன்மைகளை வளர்த்துக் கொண்டு சிறப்பு மிக்கவனாக வாழ்ந்திடு எனும் வாழ்த்து.

விழித்திரு - உறங்காமல் விழித்திரு என்பதல்ல. உறக்கத்திலும் விழிப்போடு இரு. அல்லும் பகலும் உற்சாகமாக சிந்திக்கவும், பிறருக்காக செயல்படவும் விழிப்புடன் இரு என்பதுதான் உட்பொருள்.

11. மாதர் தம்மை இழிவு செய்யும் மடமையைக் கொளுத்துவோம். - மகாகவி பாரதியார்

பெண்களை போகப் பொருளாக மட்டுமே பார்த்திடும் மடமை இன்னமும் தொடர்கிறது. உடன் கட்டை ஏறுதல் - குழந்தைத் திருமணம், விதவைக்கு அநீதி, சொத்துரிமை மறுப்பு, வாக்களிக்கும் உரிமை இல்லாமை, பெண் கல்வி மறுப்பு என பல சங்கட சஞ்சலங்களைத் தாண்டி வெகுதூரம் வந்துவிட்ட பிறகும் பெண்கள், தங்கள் ஆற்றலை அனைத்துத் துறைகளிலும் நிரூபித்தும், இந்த இழிநிலை - மடமை - ஆண்களிடத்தில் தொடர்கிறதே? என்ன செய்யலாம்?

இது இயல்புதான் - இயற்கையானது தானே! என்று எண்ணுவதும் - பேசுவதும் தான் மடமை. Instinct விருந்து Intellect க்கு வர வேண்டாமா? மிருக நிலையிலிருந்து மனித நிலைக்கு உயர வேண்டாமா? மகாகவி பாரதியாரே இதற்கு ஒரு நல்ல தீர்வு சொல்லி இருக்கிறார். நூறு

ஆண்டுகளுக்கு முன்பு அவர் எழுதிய ஒரு கட்டுரையில் அழுத்தந்த் திருத்தமாக அவர் பிரயோகித்த வார்த்தைகளை அப்படியே தருகிறேன்:

எத்தனை நாள் இந்த தேசத்தார், பழுங்குப்பையில் மூழ்கிக்கிடக்கப் போகிறார்கள். ஆணும் பெண்ணும் கூடப் பிறக்கிறோம்.

உடன் பிறந்தவன் ஆண்டான்

உடன் பிறந்தவன் அழமை

என்ன நியாயமய்யா இது? கொடுமையல்லவா? அப்பட்டமான அநீதி அல்லவா? பெண் அவளிஷ்டப்படி சஞ்சரிக்கலாம். தனி இடங்களில் ஸ்தீரிகளைக் கண்டால் மரியாதை செய்து வணங்க வேண்டும். அப்படி எந்தப் புருஷன் மரியாதை செய்யவில்லை எனத் தெரிகிறதோ அவனை கிருஹஸ்தர்கள் நெருங்கக் கூடாது. பேச்சுவார்த்தை வைத்துக் கொள்ளக் கூடாது.

எவ்வளவு உன்னதமான, உத்தமமான விருப்பம், கோட்பாடு. சமகாலத்தவராகிய மகாத்மா காந்தியும் ஏறக்குறைய இதே கருத்தை, “நிறைய ஆபரணங்களோடு, தனியாக ஒரு பெண் நடுநிசியில் ஒரு இடத்திலிருந்து, தான் செல்ல வேண்டிய பிறிதோர் இடத்திற்கு அச்சமின்றி, சுதந்திரமாக செல்லும் காலம் வந்தால்தான் நமக்கு சுதந்திரம் வந்ததென்று மகிழ்வேன்” என்று தனது இதழில் எழுதினார்.

பாரதியாரையும், காந்தியையும் மாமனிதர்களென்று புகழ்ந்துரைக்க மட்டும் தான் நாம் தெரிந்து கொண்டிருக்கிறோமே தவிர, அவர்களின் உழைப்பை, அவர்கள் ஊட்டிய உன்னத கோட்பாடுகளை மறந்தே போனோம்.

வெளி இடங்களில் பெண்களை மரியாதைக்குரியவர்களாக, சக்தி சொரூபமாக - தாய்மைத் திருவுருவாக பார்ப்பதை வழக்கப்படுத்திக் கொள்வோமானால், கொஞ்ச நேரம் - சில கணங்கள் கண்களை மூடிக் கொண்டு பாரதியாரின் கனவு நனவாகிவிட்டதாக கற்பனை செய்து கொண்டு அத்தகு சமுதாயக்காட்சிகளை மனத்திரையில் காணுங்கள்.

மனித ஆற்றல் மிகும் - (Human Resources) Productivity உயரும். நீதிமன்றங்களின் நேரம் விரயமாகாது. திருமண உறவுகள் புனிதமாகும். வாரிசுகள் உடல் நலனும் - உள்ள வலிவும் பெற்றவர்களாக அமைந்தீடுவர். நோய்கள் குறையும். சுருக்கமாக

“புதியதோர் உலகம் உருவாகும்”

புதியதோர் உலகு செய்வோம் என்று முழங்கினார் பாவேந்தர்.

பழம் பெருமை பேசித்திரிவதை கொஞ்சம் குறைத்துக் கொண்டு. இன்றைய சிறுமைகளை அகற்றிட முனைவோம். புதியதோர் உலகு செய்வோம்!!

சித்தி வளாகத்தின் முகப்பு தோற்றமும், உள்ளே வள்ளல் பெருமான் தன் திருக்கரங்களால் ஏற்றிய சத்திய ஞான அணையா தீபம்

அறிவுறு சித்திகள் அனந்த கோழகமும்
பிறவற விளக்கும் பெரும் தனிப்பொருளே

ஏற்பது இகழ்ச்சி!

ஏற்பவை அனைத்துமே இகழ்ச்சிக்குரியது தானா? ஏதேனும் விலக்கு உண்டா? ஏன் இகழ்ச்சி? சிந்திப்போம். வறியவர் வாட்டம் நீங்கிட வழங்கப்படும் பொருளை ஏற்பதும் - உரியவர்களிடத்தில் சேர்ப்பதும் இரு பாலார்க்கும் மகிழ்ச்சி தருவது. நமது தீபத்தின் அரும் பணியே அதுதானே! இகழ்ச்சிக்குரிய ஏற்றல் - பெறுதல் எவை என சிந்திப்பது தான் இக்கட்டுரையின் நோக்கம். எவைகளை ஏற்பது இகழ்ச்சி? **இலவசங்கள் எந்த வடிவில் வழங்கப்பட்டாலும் ஏற்பது இகழ்ச்சிக்குரியதே!**

உழைப்பே இல்லாமல் சில யுக்திகளால் பெருஞ்செல்வம் ஈட்டு வோருடன் இணைவதும், அவர் அளித்திடும் பொருளை ஏற்பதும், இகழ்ச்சிக்குரியது. கடமையாற்றவே கையூட்டு கேட்பதும், ஏற்பதும், இழிவினும் இழிவானது.

ஆனால் இன்று இது தானே நடைமுறையில் உள்ளது. பிறப்புச் சான்றிதழிலிருந்து, மரணப்பதிவு செய்வது வரை, கையூட்டு பெறும் புதிய முறை அமுலில் இல்லாத ஒரு அலுவலகம், ஒரே ஒரு அலுவலகம், தேடித்தான் கண்டு பிடிக்க வேண்டும்.

வாங்காதவன், ஏற்காதவன், ஏமாளி என பரிகாசிக்கப்படுகிறான். கொடுக்காதவன், கொடுக்க விரும்பாதவன் “நேர்மையாக நடப்பது நல்லதல்லவா”, என வினவுபவன் ஏசப்படுகிறான். அலைக்கழிக்கப் படுகிறான். சிற்சில சமயங்களில் கொடுமாதாக்கப்படுவதும் உண்டு.

இப்படிப்பட்ட இழி செய்கைகளில் ஈடுபட்டோர் ஒரு சிலர் தண்டிக்கவும் படுகிறார்கள். ஒரு 10 அல்லது 15 ஆண்டுகட்குப்பிறகு!! ஒரே ஆறுதல். இந்த நாட்டில் நீதி மன்றங்கள் இன்னும் இயக்கத்தில் உள்ளன.

நல்ல வழிகாட்டுதல்களும், அவ்வப்போது தரப்படுகின்றன. அமுல்படுத்தாத நிகழ்வுகளும் நடந்துகொண்டுதான் இருக்கின்றன. அன்றாடம், கொலை, கொள்ளை, குண்டுவெடிப்பு, வன்முறை, சாலை விபத்துகள் நடக்கின்றன.

அவ்வப்போது ஒன்றிரண்டு ஆறுதலான செய்திகளும் வரத்தான் செய்கிறது. அந்த திருப்திதான், நம்பிக்கைதான், நம்மை இன்னும் வாழவைத்துக் கொண்டிருக்கிறது.

உண்டாலம்ம, சீவ்வுலகம்
 தமிழருண்டலும் சீலரே!
 பிறர் அஞ்சுவது அஞ்சீ,
 பழியெனின் உலகொடுபெறிலும் வேண்டலர்!
 புகழெனின் உயிரையும் கொடுப்பர்.

- (புறநானூற்றுப்பாடலின் பகுதி)

பகிர்ந்து உண்பவர், அஞ்ச வேண்டியவை கண்டு அஞ்சுபவர், பழியெனின் உலகமே பரிசாகக் கிடைத்தாலும் மறுத்திடுபவர், புகழ்தரும் நற்செயல்களுக்காக தன் உயிரையே தர வேண்டியிருந்தாலும், கொடுத்திட தயங்காதவர், சிலர் இன்னும் இவ்வுலகில் இருப்பதனால் தான் இவ்வுலகம் இன்னும் இயக்கத்தில் உள்ளது என்று சுமார் ஈராயிரம் ஆண்டுகட்கு முன்னர், சோழன் குளமுற்றத்துத்துஞ்சிய கிள்ளிவளவன் எழுதிய புறநானூற்றுப்பாடல் இது. அந்த “சிலர்” மிகச்சிலராகக் குறைந்து விட்டார்களோ என்பது தான் நமது அச்சம்!! விருப்பத்தோடு வழங்கப்படும் வெகுமதிகளை - அன்பளிப்புகளை, ஏற்பது பெருமைக் குரியது தானே! எப்படி இகழ்ச்சிக்குரியதாகும்.

ஈதல் சீசைபட வாழ்தல் அதுவன்றி
 உதைய மில்லை உயிர்க்கு - குறள் 231

என்கிறாரே திருவள்ளுவர். ஏற்பது இகழ்ச்சியெனில் ஈதல் எப்படி சாத்தியமாகும்? இதில் ஏதோ முரண்பாடு இருப்பதாக ஐயற வேண்டாம். “பாத்திரமறிந்து பிச்சை இடு” உங்கள் ஈகை வாடிய பயிரின் வாட்டம் நீக்குவதாக அமைத்திட வேண்டுமேயன்றி, வளர்வதன் பாத்தியுள் நீர் சொரிந்த கதை ஆகிவிடுதல் கூடாது. ஈதல் என்றாலே பொருள் தருதல் - செல்வம் பகிர்தல் என்றே எண்ணுதலும் சரியன்று. பாத்திரமறிந்து, அவர்தம் தேவையறிந்து, தேவையானவைகளை மட்டுமே, தேவையான தருணத்தில் வழங்குதல், தான் இசைபட வாழ வைக்கும் ஈதலாகும்.

கம்பனின் கோசல நாட்டில்,
 வண்மையில்கலை ஒரு வறுமை சீன்மையால்
 தீண்மையில்கலை நேர் செறுநர் சீன்மையால்
 உண்மையில்கலை பெயர் உரை சீன்மையால்
 வெண்மையில்கலை பல கேள்வி மேவலால்!

இதே கருத்தை சற்று அழுத்தமாகவும், ஆவேசமாகவும் நேற்றைய

பாரதிதாசன்:

எல்லார்க்கும் எல்லாம் என்றிருப்பதான
கூடம் நோக்கி நடக்கின்றதிந்த வையம்
கல்லாரைக் காணுங்கால் கல்விநல்கா
கசடற்கு தூக்குமரம் ஆங்கேயுண்டாம்!

என்று ஒரு புது சமுதாயம் படைக்கின்றார். கல்வியைக்கொடு; எண்ணுந்திறனை உயர்த்து; ஏற்றமிகு வாழ்வை அவனே தேடி அடைந்திடல் வேண்டும்; இலவசங்களை ஏற்க மறுத்திடும் உறுதி பெற்றிட வேண்டும்.

அண்மையில் நான் படித்த ஓர் கதை:

தனது நாட்டில் நல்லாட்சி புரிந்து வந்த ஒரு மன்னன், தனது நாட்டு மக்கள் மதிநூட்பம் வாய்ந்தவர்களாகவும், செயல்திறன் மிக்க சாதனையாளர்களாகவும், உயர்ந்திட என்ன திட்டங்கள் தீட்டலாம். எவ்வித உதவிகள் செய்திட வேண்டும் என ஆராய்ந்திட தனது அவைக்கள அறிஞர்களை அழைத்து ஆலோசித்தான்.

பல்வேறு திட்டங்கள் விவாதிக்கப்பட்டன. நீண்ட விவாதத்திற்குப் பிறகு மன்னன் சொன்னான் “இலவசங்கள் இனி இல்லை” அனைவர் முகத்தில் திகைப்பும் - வியப்பும். குறிப்பறிந்த மன்னன் தொடர்ந்தான்:- “உழைக்க இயலாதோர், ஊனமுற்றோர், முதியோர் இவர்களுடையல்லாம் நமது அரசு பராமரித்து வருகிறதே. இலவசம் இனி இல்லை எனில் - இவர்களை இனி எப்படி பராமரிப்பது? இது தானே உங்கள் திகைப்பிற்குக் காரணம்? இவர்கள் நலம் பேணுதல் அரசின் தலையாய கடமை. அது இலவசமல்ல”.

“உழைப்பு அனைவர்க்கும் பொதுவாகவேண்டும். தன்னுடைய தேவைகளை ஒவ்வொருவரும் உழைத்துத்தான் பெற்றிடல் வேண்டும். தந்தையின் செல்வம், மகனுக்கும், மகளுக்கும், வாரிசு என்ற பெயரால் இலவசமாக இனி தரப்படமாட்டாது

தந்தை மகற்காற்றும் நன்றி அவயத்து

முந்தியிருப்பச் செயல்

- குறள் 67

தானே தவிர, தன் தீரண்ட சொத்தை இலவசமாக அளிப்பது அல்ல. இந்த அரியணைகூட எனது மகனுக்கு உரியதன்று. தனது உழைப்பால் - மதிநூட்பத்தால், மனித நேயச் செயல்களால், ஆட்சிப்பொறுப்பேற்றிட தேவையான தகுதிகள் அனைத்தும், அவன் பெற்றால் தான், இந்தப் பொறுப்பை அவன் ஏற்றிட முடியும்.

“சமூகத்தின் துன்பம் துடைத்திடுதல் மட்டுமே அரசின் கடமையல்ல. நாட்டு மாந்தர் அறிவிலும் - ஆற்றலிலும் உயர்ந்திட வழிகாட்டுதல் அரசின் கடமை.” “வாழ்வின் வெற்றி பொருளீட்டலே” என்ற வெறுமை வாதம் நீங்கிடல் வேணும்.

“இலவசமாக இனி எதுவும் கிடைத்திடுதல் கூடாது. இப்போது புரிகிறதா” என்று நீண்டதொரு விளக்கம் தந்தார் மன்னர். இந்த அடிப்படை கோட்பாட்டினை அமுல்படுத்துவதில் ஏற்பட்ட சிக்கல்களை எப்படி கையாண்டார் மன்னர் என்றெல்லாம் கதை நீள்கிறது. நமக்கு இந்த அளவோடு போதும். சிந்திபோம்!

வள்ளல் பெருமான் கன்னிச் சொற்பொழிவாற்றிய சோமு செட்டியார் இல்லம் இன்று மறைமலை அடிகள் நூலகமாக காட்சியளிக்கிறது.

எங்கே கருணை இயற்கையின் உள்ளே
அங்கே விளங்கிய அருட்பெருஞ்சீவமே

காலமும்... நேரமும்...

ஒரு கர்ண பரம்பரைக் கதையுடன் துவங்குவோம். அக்கால அரசவைகளில் அமைச்சர் பிரதானிகளைத் தவிர ஒரு ஆஸ்தான ஜோசியரும், விதூஷகர் ஒருவரும் இடம் பெறுவர். ஓர் அரசவையில் இடம் பெற்றிருந்த இவ்விருவரும் நண்பர்கள்.

ஒரு நாள் அரசவை நோக்கிச் சென்று கொண்டிருந்த போது, ஆஸ்தான ஜோசியர், விதூஷகரைப்பார்த்து நண்பரே, உமக்கு இப்போது நடந்து கொண்டிருப்பது கிடைத்தற்கரிய பொற்காலமய்யா நீர் நினைப்பது நடக்கும் நீர் சொல்வதெல்லாம் சத்தியமாகும், நீர் செய்வது பாராட்டப்பெறும், அபரிமிதமான புகழ் கிட்டும், நல்ல காலத்தை, நல்ல முறையில் பயன்படுத்திக் கொள்ளும் ஐயா, என நவீன்றார். தமது நிமித்திக ஞானத்தை வெளிப்படுத்தினார்.

விதூஷகரோ எனது நாணயத்தாலும், நகைச்சுவை உணர்வாலும் அல்லவா அனைவரையும், அரசரையும் மகிழ்விக்கிறேன். இதில் பிரத்யேகமாக நல்ல காலம் என்று ஏன் எதிர்பார்க்க வேண்டும். நமது செய்கைகள் நலம் பயக்கும் நோக்கமுடையவாக இருப்பின் நல்லது தானே விளையும். விதை விதைத்தால் விதை தானே முளையும். நான்தான் விதை விதைப்பதே இல்லையே என பதிலுரைத்தார்.

வியாசமாக எண்ணி, பேசி, மகிழ்விக்கும் விதூஷகருக்கு ஒரு விபரீத எண்ணம் உதித்தது.

ஆஸ்தான ஜோசியர் சொன்ன நல்லகாலத்தின் சக்தியை பரிசோதித்துப் பார்த்து விட முடிவு செய்தார் விதூஷகர்.

அதன்படி, அடுத்தநாள் : அரசவை கூடியுள்ளது. அரசர் கொலுமண்டபத்தினுள் அலங்காரமாக நுழைந்து அவையோரை வணங்கி தமது அரியாசனத்தில் அமர்கிறார்.

விருட்டென்று தனது இருக்கையை விட்டு எழுந்த விதூஷகர் விரைந்து சென்று மன்னரின் மணிமுடியைக் கீழே தள்ளிவிடுகிறார்.

என்ன துணிச்சல்? படுபாதகமான செயலல்லவா? மன்னரை நெருங்குவதே குற்றம். மணிமுடியையே தள்ளி விடுவதா? அ வ ய ி ல் அத்தனை பேரும் அதிர்ச்சியில் உறைந்தனர். சேனாதிபதி உடைவாளை உருவினார், விதூஷகனை தண்டிக்க. ஆனால் அங்கே நடந்ததோ ஒரே

கணத்தில் அத்தனை பேரையும் அதிர்ச்சியிலிருந்து, ஆச்சரியத்தில் ஆழ்த்தியது.

கொடிய விஷம் கொண்ட சிறியதொரு நாகம், கீழே தள்ளப்பட்ட மணிமுடியினின்று விடுபட்டு ஓடியது.

நாகத்தை தேடி அலைந்தனர் காவலாளிகள்.

நாகத்தின் விஷத்தினின்று மன்னரைக் காப்பாற்றிய விதூஷகரைப் பாராட்டிப் புகழ்மாலை சூட்டியோரில் முதன்மையானவர் அரசியார் என சொல்லவும் வேண்டுமோ?

கதைப்படி நாகம் கிடைத்ததா என்ற விவரம் இல்லை. ஆனால் விதூஷகருக்கோ வியப்பும் வினாக்களும் பெருக்கெடுத்தன.

நல்ல நேரம் என்பது நம் எண்ணங்களிலா? செயற்பாடுகளிலா? அல்லது வேறு ஏதோ ஒரு ஆற்றல் நமது விருப்பங்களை செயல்களுக்கான பலன்களை நிர்ணயிக்கின்றதா?

அதுவும் குறிப்பிட்ட கால வரையறையில் அது வேண்டியவைகளை அபரிமிதமாக வழங்கிடவும்-சில காலங்களில் அதே ஆற்றல் என்ன முயற்சித்தாலும், எப்படி முயற்சித்தாலும், எதிர் மறையாக நோய்கள், விபத்துக்கள் போன்றவற்றை ஈந்து துயரக்கடலில் மூழ்கடித்து விடுகிறதா?

இதை நம்புவதற்கும் மனமில்லை. நம்பாமல் விடுவதற்கும் துணிவு இல்லை.

மேலே கதையைப் படியுங்கள். சில மாதங்கள் கழிந்தன.

ஒரு நாள், அரசவைக்கு சென்று கொண்டிருந்த போது ஆஸ்தான ஜோசியர், விதூஷகரை பார்த்து “ஐயா, உமக்குக் கடுமையான கெட்டகாலம் துவங்குகிறது. உமது வார்த்தைகளை, செயல்பாடுகளை வெகுவாகக் குறைத்துக் கொண்டு மிகுந்த கவனத்தோடு நடந்து கொள்ளுங்கள். ஆபத்து எந்த ரூபத்திலும், எந்த நேரத்திலும் வரலாம்”, என்றார். விதூஷகரோ, “சும்மா அச்சுறுத்தாதீர் ஐயா? நான் யாருக்குத் தீங்கு நினைக்கிறேன். அனைவரையும் மகிழ்விப்பதுதானே எனது பணி, எனக்கு ஏன் ஆபத்து வரப் போகிறது. எனக்கு யார் தீங்கிழைக்க நினைப்பார்கள்” என்றார். ஜோசியர் மவுனமானார்.

அந்த வாரத்தில் ஒரு நாள். விதூஷகர் தனது இல்லத்தருகே உலாவிக்கொண்டிருந்த போது ஒரு வேற்று மனிதன் பதுங்கி - பதுங்கிச் செல்வதைக் கண்டார். அரண்மனையின் அந்தப்புரம் நோக்கி அவன்

செல்வதைக் கண்டவர். உடனே அவனறியாமல் அவனைப் பின் தொடர்ந்தார். அவனால் யாருக்கும் ஆபத்து நேர்ந்து விடாமல் தடுத்து விட வேண்டும் எனும் உந்துதலால் விதூஷகர் அவனை பின் தொடர்கிறார்.

அந்த மாலை வேளையில் அந்தப்புர பூங்காவில், அரசரும், அரசியாரும் உலவுவது வழக்கம். பதுங்கிச் சென்ற பகையாளி அந்தப்புர பூங்காவில் ஒரு அடர்ந்த செடியின் மறைவில் நின்று அரசனை நோக்கித் தன் குறுவாளை வீசிட குறிபார்த்ததைக் கண்ட விதூஷகர், விரைந்து செயல்பட்டார். அரைக்கணமும் தாமதியாமல் தற்காப்புக்காக தன்னிடமிருந்த தனது குறுவாளை அந்தப் பகையாளியின் கையைக் குறிவைத்து வீசினார். விதூஷகர் வீசிய கட்டாரி பகைவனைத் தாக்குவதற்கு மாறாக மன்னரின் காலடியில் சென்று வீழ்ந்தது.

விதூஷகனைப் பார்த்துவிட்ட பகைவன் மாயமாய் மறைந்தான். இப்போது விதூகனின் கைவாள் மன்னரின் காலடியில், பகைவன் மறைந்திருந்து, அரசரைக் கொல்ல முயன்றதை சொல்கிறார் விதூஷகர். ஆனால் ஐயகோ!! யாராங்கே! பிடியுங்கள் அந்த ராஜதுரோகியை! நாடகமா ஆடுகிறாய், முன்னே அவைக்களத்தில் நீ ஆடியதும் நாடகந்தானே? யாருடைய ஒற்றன் நீ? உம்மை இதுகாறும் அறிவாளி என்றல்லவா போற்றி வந்தேன். நீர் ஒரு முழு முட்டாளன் என பலவாறு ஏசி, கடுமையான தண்டனை வழங்கினார் எனக் கதை நீள்கிறது.

கதையை இந்த அளவோடு நிறுத்திக்கொண்டு கட்டுரையைத் தொடர்கிறேன். இந்தக் கதை நமக்கு, இந்த சமுதாயத்திற்கு சொல்லும் செய்தியாது?

ஊழிற் பெருவலியாவுள மற்றெது

சூழினும் தான் முந்துறும் - குறள் 380

என்று ஊழின் வலிமைபற்றியும் ஆகூழ்! போகூழ்! என்றெல்லாம் வலியுறுத்துகிறாரே அதை விளக்குமாறு புனையப்பட்ட கதையா இது! மனிதன் குறிப்பிட்ட காலவரையறையில் நன்மைகளும், தீமைகளும் மனிதனை மகிழ்விக்கும் அல்லது துன்புறுத்தும் என்றும், அப்படிப்பட்ட காலமும் நேரமும், மனிதனுக்கு மனிதன் மாறுபடும் என்று எப்படி கணிக்கிறார்கள்.

தனக்கு வரவிருக்கும் நல்ல காலத்தையும், கெட்ட நேரத்தையும், தெரிந்துகொள்ளவேண்டிய தேவை மனிதனுக்கு எப்போது ஏற்பட்டது! ஏன் ஏற்பட்டது?

மனிதன் தனது விருப்பங்கள் நிறைவேறாத போது, தனது

முயற்சிகள் எதிர்பார்த்த பலன்களை தராதபோது, அதற்கான காரணங்களை கண்டறிய முற்பட்டிருப்பான்.

ஒருவனின் பிறந்தநாள், நேரம், இடம் போன்றவைகள் அவனுடைய வாழ்வை, ஆயுளை, செல்வத்தை, ஆரோக்கியத்தை மக்கட் செல்வங்களை, மாடு, மனை போன்றவைகளை கூட நிர்ணயிப்பதாக, நமது முன்னோர்கள் பல நூற்றாண்டுகளுக்கு முன்னரே கண்டறிந்ததாக கூறுகிறார்களே, அதன் அடிப்படைதான் என்ன?

பிரம்மாண்டமான வான வீதியில், மிக மிக பெரிய கோள்கள், மிக, மிக, மிக நீண்ட தூரத்தில் ஒரு பாதையில் சென்று கொண்டிருப்பதாக துல்லியமாக கணித்து சொல்கிறான் இன்றைய விஞ்ஞானி.

அன்றைய மனிதனால் அறியப்பட்ட கோள்களும், அதன் விசேஷ வல்லமைகளும் அவைகள் மனிதனின் வாழ்வையும், ஏற்றத்தாழ்வுகளையும், நோய்களையும்! ஆரோக்கியத்தையும் தரும், ஆற்றல் பெற்றவை என்று எழுதிவைத்த சாத்திரம் தானே சுருக்கமாக ஜோசியம்! நிமித்திகம்! இதன் மூலத்தை ஆய்வது இந்தக்கட்டுரையின் நோக்கமல்ல. இது எந்த அளவிற்கு நம்பகத்தன்மை கொண்டது என்ற ஆய்வது கூட நம்மில் பலரால் விரும்பத்தகாத ஒன்றாக இருக்க கூடும். ஆனால் இது ஒரு அவசியத் தேவைதானா? இதனால் மனிதனுக்கு கிடைத்த பயன்கள் எவ்வளவு? உலக மக்கள்தொகையில் எத்தனைபேர் நலமும் வளமும் அல்லது துன்பம் நீங்கி பயன் பெற்றனர், வறுமை நீங்கி வளம் பெற்றனர்.

நூற்றாண்டுகளாக நம்பி வாழ்ந்துவிட்டோம் என்பதற்காக ஏன்? எப்படி? எதற்காக? என்று சிந்திக்கக் கூட தயங்குவது ஏன்?? நேற்றைய மனிதன் நாளைக்கு கூடுதலான விவேகம், சிந்தனா சக்தி! ஆற்றல் பெற வேண்டாமா? நகலாக! (அச்சடித்த Copy ஆக) வாழ்வதை விடுத்து தோற்றத்திலும், பேச்சிலும், செயலிலும், முன்னேறிச் செல்ல வேண்டாமா? தேங்கிக்கிடப்பது விரும்பத்தகாதது. வாழ்வில் முன்னேற்றம் என்பது செல்வந்தன் ஆவதுதான் என்ற அபத்தமான நம்பிக்கையை மட்டும் இறுகப்பற்றிக் கொண்டு நாகரிகம் நோக்கி ஓர் அடிக்கூட எடுத்து வைக்க தயங்குவது ஏன்?

இராகுகாலம், எமகண்டம், குளிகைகாலம், நல்ல நேரம், வாரகூலை, இவைகளின் தாக்கத்தை உணர்ந்தவர்கள் எத்தனைபேர்? உலக மக்கட்தொகையில் இவைகளைப்பற்றி அறிந்தவர்கள் எத்தனைபேர்? அறியாமலே இயங்கிக் கொண்டிருப்பவர்களின் எண்ணிக்கைதானே அதிகம்.

இவைகள் இன்றைய மனிதனை ஆற்றுப்படுத்துகின்றனவா? இவைகளை நம்புகிறவன் கண்ட நன்மைகள்? நம்பாதவன் அனுபவித்த தோல்விகள்? துன்பங்கள் பற்றி ஏதேனும் ஆய்வுகள் உண்டா?

இவைகளை நம்புவதால் என்ன நஷ்டம் என்று கேட்கும் வாசகர்கள் இருக்கக்கூடும். நமக்குக் கெட்டநேரம் என்று ஒன்று உண்டு என்று நம்புகிறவன் தோல்வியால் துவண்டு போகிறான், தளர்ச்சியறுகிறான்.

இவைகளை அறியாதவன் தொடர்ந்து முயற்சிக்கிறான். தோல்விகளை தடங்கல்களாக நினைக்காமல் தனது முன்னேற்றத்திற்கான தடங்களாக நம்புகிறான். அவன் மனம் உறுதி பெறுகிறது. மனத்திண்மை பெற்று, எண்ணிய எண்ணியாங்கு எய்துகிறான்.

“நம்பினார் கெடுவதில்லை” இது நான்கு மறைத்தீர்ப்பு. இறையாற்றலை முழுமையாக நம்புங்கள். Passion, Patience, Perseverance ஆர்வம், பொறுமை, தளராத முயற்சி. திண்ணியராதல்தான் மனித இலட்சியமாக இருக்க வேண்டுமே தவிர, நேரத்தை நொந்து கொள்வதால் பயன் என்ன?

Fools Obey Planets, wisemen Control them என்று ஒரு ஆங்கிலச் சொற்றொடர் உண்டு. நேரத்தை நொந்துக் கொள்வதோ, காலத்தைக் குற்றம் சொல்வதோ, தவிர்க்கப்பட வேண்டிய அவசியக்கடமை.

ஞாலம் கருதிலும் கைகூடும் காலம்
கருதி இடத்தாற்செயின் - குறள் 484

Astrology - Horscope இரண்டும் எல்லா நாடுகளிலேயும் அனைத்து மாந்தராலேயும் பயன்படுத்தப்பட்டு, மேன்மைபடுத்தப்பட்டு அடுத்தடுத்த நிலைகளுக்குத் தாவ, ஒவ்வொரு மனிதனும் தனக்கு நேரவிருக்கும் நன்மை, தீமைகளை அவ்வப்போது அறிந்து, மகிழ்வோ, துன்புறாமல் தப்பிக்கவோ, செய்து கொண்டிருக்க வேண்டுமல்லவா?

எத்தனை அறிவியல் கண்டு பிடிப்புகள். ஒவ்வொரு ஆண்டும் முன்னேற்றத்தை கண்ட வண்ணம் உள்ளது. அவைகளின் பயன்பாடும் ஒவ்வொரு ஆண்டும் உயர்ந்து கொண்டே போகிறதைக் காண்கிறோம் அல்லவா?

ஏன் Astronomy என்கின்ற வானசாஸ்திரம் நாளுக்கு நாள், நாட்டுக்கு நாடு, போட்டி கொண்டு ஆராய்ச்சிகளில் முன்னிருப்பதும்

முடிவுகளைப் பகிர்ந்து கொள்வதும் பரிசீலிப்பதும், நடந்த வண்ணம் உள்ளதே ஆனால் ஜோதிடம் மட்டும் ஒரு சிலரிடத்தில் மட்டும் ஒதுங்கிக் கிடக்கிறதே?

பூகம்பம் போன்ற இயற்கைப்பேரிடர், ஆயிரக்கணக்கில்! இலட்சக்கணக்கில் மனித உயிர்களைக் கொள்ளை கொண்டதே? அத்தனை பேருக்குமாகட்ட நேரம்?

உனது மனப்பாங்கும்! மன உறுதியும் மட்டுமே உன்னை வழி நடத்தட்டும், காலம் எப்போதும் நல்ல காலமாக இருக்கும், நேரம் எப்போதும் பொன்னான நேரமாகவே இருக்கும், இந்த தெளிவும் முழு நம்பிக்கையும் ஒவ்வொரு மனித இதயத்திலும் ஒலித்தால் அல்லவையே தேயும்! நல்லவைபெருகும்!

தைப்பூச ஜோதியைக் காண திரண்டிருந்த சன்மார்க்க சொந்தங்கள் பழைய படம்

யாரே என்னிலும் இரங்கு கின்றார்க்குச்
சீரே அளிக்கும் சிதம்பர சிவமே

உணர்வுகள்!

நமது ஆக்கத்திற்கும், நலிவிற்கும், வெற்றிக்கும் தோல்விக்கும் இனிய அனுபவங்களுக்கும், தாங்கொணா வேதனைகட்கும் காரணம், நம்மை ஆட்கொள்ளும் அல்லது வழி நடத்தும் நல்லுணர்வுகளும் தீய உணர்வுகளுந்தான் என திட்டவட்டமாக உறுதியாகச் சொல்கின்றனர், ஆய்வாளர்களும் உளவியல் வல்லுனர்களும். எப்படி? சற்று விரிவாகப் பார்ப்போமா?

உணர்வு என்பது யாது? உணர்வுகள் யாவை? இந்த உடல், உணர்வுகளை வெளிப்படுத்தும் ஆற்றல் பெற்றிருக்கும் வரையில் தான் மனிதப் பிறவியாகக் ஏற்றுக் கொள்ளப்படுகிறது. உணர்வுகளற்ற ஓர் உடலை, ஜடம் என்று தானே அழைக்கிறோம்.

உயிர் உடலில் தங்கி இருப்பதற்கும் சான்று பகர்வதுதான் உணர்வு.

உணர்வுகள் யாவை?

அன்பு, பாசம், இரக்கம், பரிவு, கருணை, ஆசை, விருப்பம், பேராசை, பற்று, சினம், பொறுமை, மகிழ்ச்சி, அச்சம், துணிவு, துக்கம் - சோகம், ஏமாற்றம் என நம்மை அடுத்தடுத்து ஆட்கொண்டு வாழ்க்கையை சுகமாகவோ - சோகமாகவோ - சமையாகவோ வழி நடத்தும் ஆற்றல் படைத்ததுதான் உணர்வுகள்.

இத்தகு தனிச்சிறப்புமிக்க உணர்வுகளை, நாம் ஆள்கிறோமோ அல்லது உணர்வுகளால் ஆளப்படுகிறோமோ?

“ஐயப்படா அது அகத்தது உணர்வானைத் தெய்வத்தொடு ஒப்பக் கொள்ளல்”. ஐயம், திரிபு, இன்றி நடுநிலையோடு மனத்தின் மாண்பின் வல்லமையை அது உணர்த்தீடும் உணர்வுகளை முழுமையாக உணர வல்லவன் தெய்வத்தொடு ஒப்புக் கொள்ள வல்ல மாமனிதனாகிறான் என்பது வள்ளுவர் சொல்லும் செய்தி.

கல்வி, கேள்விகளில் சிறந்தவனாக மிளிரலாம். எழுத்தாற்றல் மிக்க படைப்பாளியாக பவனி வரலாம். சொல்லாற்றல் மிகுந்த பல கோடி மக்கள் இதயத்தில் இடம் பிடித்த மாபெரும் தலைவராகப் போற்றப் படலாம். பல நாடுகளை வென்று எப்போதும் வெற்றி - எதிலும் வெற்றி என வலம் வரும் வெற்றி வீரனாக, சர்வாதிகாரியாக நாட்டை ஆள்பவராக

இருக்கலாம். பற்பல புதிய அறிவியல் சாதனைகளை படைத்த விஞ்ஞானியாக புகழ் ஈட்டி இருக்கலாம். இவர் தொட்டதெல்லாம் பொன்னாக மாறுகிறதே எனும் வியப்பை ஏற்படுத்தவல்ல செல்வந்தராக திகழலாம். ஞாலம் போற்றும் ஞானியாக - பாமரர்களை ஈடேற்றும் பண்டிதனாக - ஆயகலைகள் அத்தனையிலும் தேர்ச்சி பெற்ற வித்தகனாக கூட இருக்கலாம். வள்ளுவர் சுருக்கமாகச் சொல்கிறார்,

ஒதி உணர்ந்தும் பிறர்க்குரைத்தும தானடங்காத்
பேதையீன் பேதையார் இல் - குறள்

அறிவு, செயல்திறன், அற்புதங்களை, நிகழ்த்திக் காட்டும் சாதனையாளன் இப்படி எத்திரம் வாய்ந்தவராயினும், தன் உணர்வுகளை ஆளும் திறன் அற்றவராக இருந்திடின் அவ்வளவும் வீணாகிவிடும் என்பது வள்ளுவர் வாக்கு.

நமது கண்முன்னே நடந்து முடிந்த, நடந்து கொண்டிருக்கும், சில நிகழ்வுகளை நினைவுக்கும் கொண்டு வாருங்கள்.

சர்வாதிகாரி ஹிட்லர் தன்னையே மாய்த்துக் கொண்டார். சர்வ வல்லமையோடு சாம்ராஜ்யங்களை நிர்மாணித்த - ஆண்ட மன்னர்களின் இறுதிக்காலம் இரக்கத்திற்குரியதாக இருந்தது பற்றி வரலாறுகள் பேசுகின்றன.

உலகிலேயே முதல்தரமான செல்வந்தவர்கள். பொருள் குவிப்போர் எனப் பெயர் பெற்றிருந்த பத்துப் பேரில் நான்குபேர், அமெரிக்காவில் - இருபதாம் நூற்றாண்டின் இறுதியில் தற்கொலை செய்து கொண்டனர் இருவர் மன நோயாளிகளாக மாண்டனர். எஞ்சிய நான்கு பேர் சிறை தண்டனை பெற்று சிறையிலேயே மாண்டனர்.

இந்தச் செய்திகளை அறியும் போது எப்படி இது சாத்தியம். எப்போர் பட்டவர்கள் - இந்த நிலைக்கு தள்ளப்படுவது எதனால்? என அங்கலாய்க்கிறோம்.

உணர்வுகளை நெறிப்படுத்த இயலாதவர்கள் சில வினாடிகளில் சறுக்கி விழுந்து, நிலை குலைந்து தலைக்குப்புற கவிழ்ந்துவிடும் நிகழ்வுகளை பார்த்துக் கொண்டோனே இருக்கிறோம்.

கொங்கணச்சித்தர் பற்றிய ஓர் பழங்கதை:- இங்கே அதனை நினைவு கூர்வது பொருத்தமாகும் என நினைக்கிறேன். சுருக்கமாக:-

கொங்கணவர் கானகத்தில் கடுந்தவம் செய்தவர் பல அற்புத சக்திகளைக் பெற்றவர். ஓர் நாள், தவத்தில் அமர்ந்திருந்த சித்தர்

பெருமான் மீது ஒரு கொக்கு எச்சம் இட்டுவிட்டது. எச்சம் தம் உடலைத் தொட்ட மறுவினாடி தன் வயம் இழந்தார். கோபக்கனல் வீசியது. அண்ணாந்து பார்த்தார். மரக்கிளையில் உட்கார்ந்திருந்த அப்பாவி கொக்கு எரிந்து சாம்பலாயிற்று.

கொங்கணவர் ஒரு முறை நகர்பிரவேசம் செய்கிறார். பிச்சை கேட்டு ஒரு வீட்டின் வாயிலில் நிற்கிறார். இல்லத்தரசி பிச்சை கொண்டு வரசிறிது தாமதமாயிற்று. அம்மணி தன் கணவருக்கு அன்னமளித்து பணிவிடைகள் முடிந்து வாயிலில் நிற்கும் துறவியின் தேவையைப் பூர்த்தி செய்ய அன்னம் ஏந்தி வருகிறார் அந்த இல்லத்தரசி.

கொங்கணர்க்கோ கடுமையான கோபம் கட்டெரிக்கும் பார்வையை அந்த மங்கை மீது விசுகிறார். புன்னகையோடு அந்த இல்லத்தரசி “கொக்கென்று நினைத்தனையோ, கொங்கணவா?” என வினவ அதிர்ச்சியில் உறைந்து போனாராம், சித்தர்.

கானக வாழ்வு, கடுந்தவமியற்றி தான் பெற்றுள்ள அற்புத சக்திகள். எச்சமிட்ட கொக்கு எரிந்து போனது. இவையெல்லாம் இந்த பெண்ணுக்கு எப்படி தெரிந்தது. இவள் வாழ்வு, இல்லற வாழ்வு. இவளுக்கு எப்படி இத்தகு ஆற்றல் அமைதியான இல்லற வாழ்வு இப்படி அரிய சக்தியை வழங்கிட இயலுமா? என எண்ணி, சினந்து கொள்ளவோ சாபமிடவோ இயலாமல் சிலையானாராம் சித்தர். இப்படி கதை நீள்கிறது. இதில் நமது தேவை கணத்தில் கொங்கணவரை வீழ்த்திய சினம் எனும் உணர்வு எத்தகைய வீழ்ச்சி என்பது தான்.

அருள் உள்ளமும் - அடக்கமான வாழ்வும் கூட தேவையான நேரத்தில் தேவையான ஆற்றல்களை நமக்கு வழங்கிட முடியும் என்பதை இந்தக் கதை உணர்த்தியிருக்கும் கருத்து. உணர்வுகளை - நல்லுணர்வாயினும் - தீய உணர்வுகளாயினும் நமது கட்டுக்குள் வைத்திருப்பது மிக மிக அவசியம்.

உணர்வுகளைக் கட்டுப்படுத்த முடிந்தவர்கள் மட்டுமே மாமனிதர்களாக இன்றும் போற்றப்படுகிறார்கள்.

அண்மையில் நம்மிடையே வாழ்ந்த அருளாளர் ஒருவர் உணர்வுகளைக் கட்டுப்படுத்திக் கொள்ளும் எளிய வழி ஒன்றை போதித்து அந்த கடுங்கோபக்காரரை நல்ல மனிதராக மாற்றிய ஒரு உண்மை நிகழ்வை சுருக்கமாக சமர்ப்பிக்கின்றேன்.

புதுச்சேரியில் அரவிந்தர் ஆசிரமம் பற்றியும் அங்கே வாழ்ந்து மறைந்த அன்னையை பற்றியும் அறிவீர்கள்.

இது 60 ஆண்டுகட்கு முன்பு நிகழ்ந்த நிகழ்வு. பாண்டியில் ஓர் நூற்பு ஆலை. அதன் மேலாளர் அன்னையின் அருளாசி பெற்றவர். அன்னையின் தரிசனத்திற்காக அடிக்கடி ஆசிரமம் செல்பவர்.

அவர் நிர்வகிக்கும் ஆலையின் தொழில் அமைதி கெடும் அன்றாடம். ஆலையில் பணிபுரியும் தொழிலாளி ஒருவரால் ஏதாவது ஒரு பகுதியில் அந்த தொழிலாளியின் வன் செயலுக்கு ஒரு நபரோ, ஒரு குழுவோ ஒரு இயந்திரமோ பாதிப்புக்கு உள்ளாகும். கிளை மேலாளர் தனது நிர்வாகத்திறன் முழுவதும் பிரயோகித்தும் அந்த முரட்டு மனிதரை திருத்தவும் முடியவில்லை, தண்டிக்கவும் இயலவில்லை. அந்த மேலாளர் தனது பிரச்சனையை அன்னையிடம் விவரித்தார். அந்த மனிதரை ஒரு நாள் இங்கு அழைத்து வர இயலுமா? என கேட்டார் அன்னை, முயல்வதாக மறுமொழி அளித்துச்சென்று மேலாளர் - முயன்றார். அந்த நபரை அழைத்து வந்து அன்னை முன்பாகவும் நிறுத்தினார்.

அன்னையின் அருட்பார்வையில் நனைந்தார் அந்த முரட்டு மனிதர். வன் செயலாளர், என்ன நிகழ்ந்ததோ? அந்த மனிதர் முகத்தில் அமைதி தெரிந்தது. மென்மையாகச் சொன்னார் அன்னை.

நீங்கள் துணிச்சல் மிக்கவர் - பலசாலி - எந்தச் செயலையும் எளிதாகச் செய்யக்கூடியவர் என்று கேள்விப்படுகிறேன் உண்மைதானே?

கொஞ்ச நேர அமைதி. அன்னை புன்னகையோடு அவரைப் பார்த்தபடி அமர்ந்திருந்தார்.

அமைதியை காத்த அந்த மனிதர் அன்னையைப் பார்த்துக் கேட்டார். உங்களுக்கு என்னிடத்தில் என்ன வேண்டும்?

உங்கள் துணிச்சலும், சாமர்த்தியமும் தான் எனக்கு வேண்டும் என்று பதிலளித்தார் அன்னை, சிரித்தார் அந்த மனிதர் தொடர்கிறார் அன்னை.

நீங்கள் பலவான், கெட்டிக்காரர். எந்த செயலையும் எளிதாக செய்யக்கூடியவர் அல்லவா?

சந்தேகம் இல்லாமல்! என்று மறுமொழி பகர்ந்தார் அந்த மனிதர்.

உங்களுக்கு கடினமான - சிரமமான வேலை எது? எளிதான வேலை எது? பதில் கூறுங்கள், என்றார்.

தனது அருட்பார்வையை அகற்றாமல் புன்னகை பூத்த வண்ணம் காத்திருக்கிறார் அன்னை.

சிறிது யோசனைக்குபின் அந்த மனிதர் சொல்கிறார் எனக்கு அடிக்கடி வரும் கடுங்கோபத்தை கட்டுப்படுத்துவது தான் கடினமான. மிகச்சிரமான வேலை, மற்றதெல்லாம் மிக மிக எளிதானவைகளே!

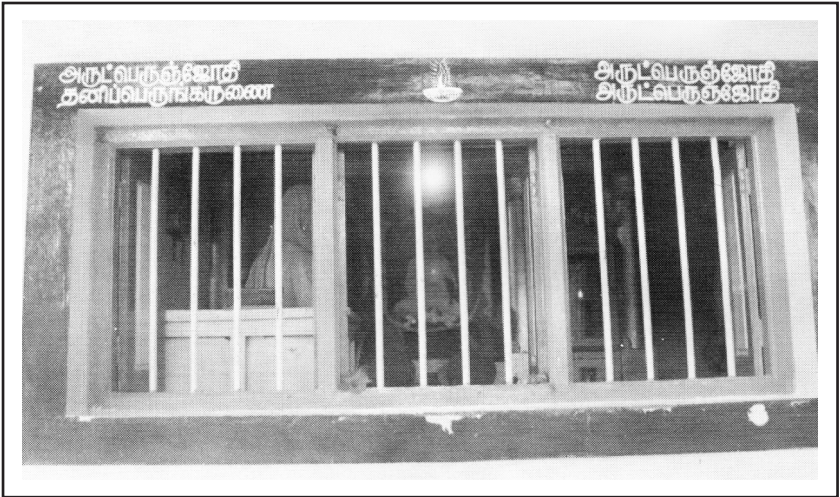
பலவான்களும் - கெட்டிகாரர்களும் கடினமான சிரமமான வேலையை செய்வது தானே நியாயம். எல்லோரையும் போல எளிதான காரியங்களை அவர்கள் ஏன் செய்யவேண்டும்.

அன்னை நவீன்றார்கள்.

அன்பனே! இக்கணத்திலிருந்து உனக்கு கடினமான காரியமான கோபப்படுவதிலிருந்து விடுபட்டு 15 தினங்களுக்குப் பிறகு மீண்டும் உன்னை நான் பார்க்க விரும்புகிறேன்.

கோபக்காரர், முரடர், வன்முறையாளர் அந்த ஆலையில் தொழிற்சங்கத் தலைவராகி அன்னையின் அன்புத் தொண்டராகி பல ஆண்டுகள் நற்பணிகள் ஆற்றிக் கொண்டிருந்தார்.

நாம் உணர்வுகளை ஆள்பவராக இருக்க முயல்வோம். அடுத்தவர் உணர்வுகளை மதிப்பவர்களாக இருப்போம்.

கருங்குழி இல்லத்தில் தண்ணீரால் விளக்கு எரிந்த அறை

பொய்நெறி அனைத்திலும் புகுத்தா தெனையருள்
செந்நெறி செலுத்திய சிற்சபைச் சிவமே

போதுமே போராட்டங்கள்!

இன்றைய சமுதாயத்தின் சிந்தனை ஓட்டத்தின் பெரும் பகுதி நடந்த போராட்டங்கள், நடந்து கொண்டிருக்கும் போராட்டங்கள், நடக்க இருக்கும் போராட்டங்கள் பற்றியதாகவே இருக்கின்றது என்றால் அது மிகையாகாது முற்றிலும் உண்மையானது.

நடந்த போராட்டங்களால் நலிந்து கொண்டுள்ள சாமான்யர்கள், அப்பாவிகள், அன்றாட வாழ்வை நகர்த்திப் போராடிக் கொண்டிருப்பதை பார்த்துக் கொண்டதானே இருக்கிறோம்.

நடந்து கொண்டிருக்கும் போராட்டங்களை எப்படி சமாளிப்பது என சிந்தித்துக் கொண்டிருப்பதுதான் காவல்துறையினருக்கும், ஆட்சியாளர்களுக்கும் இப்போதுள்ள பெருங்கடமை. நடக்க இருக்கும் போராட்டங்கள் பற்றி சிந்தித்து, சிந்தித்து, திட்டமிட்டுக் கொண்டிருப்போர் பிறிதோர் பிரிவினர், நமது அரசியல்வாதிகளும், அப்பாவித் தொண்டர்களும் தானே?

மேலே சொன்ன மூன்று தரப்பினர்கள் தானே இந்த சமுதாயத்தின் உறுப்பினர்கள். இவர்கள் தவிரவும் வேறு சிலர் இருக்கத்தான் செய்கிறார்கள். இந்த சமுதாயத்தில் இவர்கள் வளர்ச்சி பணிகள் பற்றியும், வாழ்வாதாரப் பாதுகாப்பு, கலாச்சாரம் காத்திடல், பொருளாதார முன்னேற்றம் பற்றியும், அமைதியாக சிந்திக்கிறார்கள் செயல்பட்டுக் கொண்டிருக்கிறார்கள்.

இத்தகு மேன்மக்கள் தங்கள் பணிகளை சிறப்புற செய்திடை வண்ணம் சிதைத்து விடுவதாக நமது போராட்டங்கள் அமைவது தான் கொடுமையிலும் கொடுமை. இலவசம் பெருக்கெடுத்து ஓடுவதும் உழைப்பு ஓய்வெடுக்க ஒளிந்து கொள்வதும் தான் நிதர்சனம் **ஆமாம்! இந்த போராட்டங்கள் ஏன்?**

எல்லை காக்கப் போராட்டம், மதங்களின் பெயரால் போராட்டம், சாதீவாரி ஒதுக்கீடு போராட்டம், தண்ணீருக்காக போராட்டம், சபைகள் சீரமைப்பு போராட்டம், சம்பள உயர்வு போராட்டம், கல்விக்கடண போராட்டம், நீதி கிடைக்கப் போராட்டம் என எதற்கெடுத்தாலும் போராட்டம் தான் தீர்வு எனும் மனோபாவத்தை வளர்த்து, உறுதியாக்கி, பரவலாக்கி அன்றாடம் போராட்டம், என்கிற உச்சகட்ட நிலைக்கு வேகமாக விரைகிறோம். பத்திரிக்கைகளிலும், தொலைக்காட்சி செய்திகளிலும் போராட்டக் காட்சிகள் இடம் பெறாத நாட்களே இல்லை எனலாம்.

போராட்டங்கள் நமது வாழ்வில் நீக்கமற நிறைவதற்கு முன் ஒரு கணம் சிந்திப்போம். தற்சோதனை செய்வோம் சீர்தூக்கிப் பார்ப்போம். நாம் இதுவரை பெற்றது தான் என்ன ? இழந்தவையாவை ?

எல்லைக் கோடுகள் ஏற்றுக் கொள்ளப்பட்டனவா? மதங்கள் ஒருங்கிணைந்தனவா? தண்ணீர் தடையின்றி தாராளமாகக் கிடைக்கின்றதா? சாலைகள் சரியாகப் பராமரிக்கப்படுகின்றனவா? சம்பள உயர்வு போதாது என்று தானே புலம்புகிறோம் ஊழல்கள் குறைந்தனவா? மலிந்தனவா?

இத்தனையும் போதாதென்று நிரபராதிகளுக்கு, நியாயம் கிடைக்கவே நாங்கள் இருக்கிறோம் என உறுதி பூண்டு படிப்பை முடிக்கின்ற வழக்குரைஞர்கள் - வழக்கு அறிஞர்களாக மாறி நீதிமன்றப் புறக்கணிப்பை மாதம் இருமுறை தவறாமல் செய்து வருகின்றனர். பத்து முதல் இருபது ஆண்டுகள் வரை நீடித்துக் கொண்டே செல்லும் சில வழக்குகள் வாழ்வாங்கு வாழ்ந்திட பேருதவி புரிகின்றன.

இழந்தவைகளைக் கணக்கிட்டால் வேதனைதான் மிஞ்சும். நாம் பறிகொடுத்தது எத்தனை உயிர்களை, எண்ணிக்கையில் அடங்குமா ? இன்னும், இனிய உயிர்களை, வாழ வேண்டிய வயதினரை இழந்து கொண்டதானே இருக்கிறோம்.

நாம் இடித்த கட்டிடங்கள் எத்தனை? எரித்த பேருந்துகள் எத்தனை? கவிழ்த்த இரயில்கள் எத்தனை? ஏற்படுத்திய பொருட்சேதங்கள் கணக்கிட்டுப் பார்க்க இயலுமா? உடல் நலமிழந்தோர், உறுப்புகளை இழந்தோர் படுகின்ற இன்னல்கட்கு அளவுகள் உண்டா? இத்தனை இழப்புகளுக்குப் பிறகும் நாம் ஒரு கணம் சிந்திக்க வேண்டாமா? இந்தப் போராட்டங்கள் ஆர்ப்பாட்டங்கள் தேவைதானா?

பிரச்சனைகள் தீர்வுக்கு இது மட்டும் தான் ஒரே வழியா? பிரச்சனைகள் தீர் வேறு வழியே இல்லை என உறுதியாக நம்புவோர் நம்மில் பலர் இருக்கத்தான் செய்கிறார்கள். அவர்களில் சிலருக்கு இது பொழுது போக்கு. அவர்கள் அந்தஸ்தும் அதிகாரச் செல்வாக்கும் கூடுவதாக ஒரு பெருமிதம். அப்பாவிகளில் பலர் தலைவா! எனத் துதி பாடித்திரிவது தான் கொடுமையிலும் கொடுமை. நமது இழப்புகளை விளக்க சின்னக் கணக்குப் போடுவோமா ?

ஓர் நகர எல்லை, பிரதான சாலையில் ஒரு நூறுபேர் கொண்ட குழு சாலை மறியலில் ஈடுபடுகிறது. காரணமே தேவையில்லை இப்போதெல்லாம்! நான்கு மணி நேரத்திற்கு நடப்பதாகக் வைத்துக் கொள்வோம். மறியலில் ஈடுபட்டோரை அதிகாரிகளும்

காவல்துறையினரும் சமாதனப்படுத்தினர். மறியல் முடிந்தது.

நாம் இழந்தது என்ன? பெற்றது என்ன ஒன்றுமே இல்லை!! சாலைமறியலின் போது, சாலையின் இருமருங்கிலும் தேங்கிநின்ற பேருந்துகளின் எண்ணிக்கை $100+100=200$.

ஒரு பேருந்தில் சராசரியாக 40 பேர் பயணிகள் என வைத்துக் கொண்டால் $200 \times 40 = 8000$ நபர்கள், அவர்கட்கு வீணான நேரம் $4 \times 8000 = 32,000$ மணி அல்லது $32,000 \div 8 = 4000$ மனித உழைப்பு நாட்கள் **4000 Mandays Productive** இழக்கப்பட்டது. கூடுதலாக மறியலில் ஈடுபட்ட 100 பேர் உழைப்பையும் கூட்டிப்பாருங்கள் . இது ஒரு ஊரில் ஒரு நிகழ்வின் இழப்பு. எந்தப் பொருட்சேதமும், உயிர்ச்சேதமும் இல்லாத நிகழ்வு. உங்கள் கற்பனையை விரித்து, மாநிலம் முழுவதும் நடக்கும் நிகழ்வுகளையும், நாடு பூராவும் நடந்து கொண்டிருக்கும் நிகழ்வுகளையும் எண்ணிப்பாருங்கள், இழப்புகளைக் கணக்கிட்டு கூட்டிப்பாருங்கள். தலை சுற்றுகிறதல்லவா? சோகம் மனதைக் கவ்வும், வெட்கத்தால் நம் தலை குனியும்.

ஐயன்மீர்! போதும்! போராட்டங்கள்!! ஒரு வேளை, இன்னமும் பிடிவாதமாக, போராட்டங்கள் தான் பிரச்சனைகள் தீர்வுக்கு ஒரே வழி என்று நீங்கள் நம்பினால் **முதியவர்களை மட்டும் போராட்டங்களில் ஈடுபடுத்துங்கள். அறுபதைத் தாண்டிய எண்ணற்றோர் தாங்கள் புறக்கணிப்படுவதாக புலம்பித் தவிக்கின்றனர்.** போராட்டங்களில் கலந்து கொண்டு பிரச்சனைக்கு தீர்வு தருவார்களானால், அவர்கட்கு முக்கியத்துவம் கீட்டும் அவர்கள் பெருமிதம் கூடும். முதியவர்கள் மட்டுமே கலந்துகொள்வதால் வன்முறைகட்கு வழியில்லை. காவல் துறைக்கு சிரமம் இல்லை. இளைஞர்கள் உழைப்பு நேரம் வீணாகாது. இப்படி எத்தனை நன்மைகள்! சிந்தியுங்கள். முதியவர்க்கு முக்கியத்துவம் அளிப்போம். நமது முன்னவர்கள் பிரச்சனைக்கு தீர்வு காணட்டும், இனி போராட்டம், எனின் அதில் கலந்து கொள்பவர்கள் முதியவர் மட்டுந்தான்.

கொல்லா நெறியே குருவருள்நெறி எனப்
பல்கால் எனக்குப் பகர்ந்த மெய்ச்சிவமே

விரயமாக்கப்படும் மணித்துளிகள்

“காலம் பொன் போன்றது” இந்த வாசகம் காலங் காலமாக முதியோர்களால், பெற்றோர்களால், பொறுப்பு மிக்கவர்களால் அடிக்கடி உபயோகப்படுத்தப்பட்டு வருவதும், பெரும்பான்மையோரால் அலட்சியப்படுத்தப்பட்டு வருவதுமான வாசகம் என்பது உண்மைதானே?

“காலத்தினால் செய்த நன்றி சிறிதெனினும்

ஞாலத்தின் மாண்பெரிது”

- குறள் 102

வள்ளுவப் பெருந்தகையின் மறுக்க வொண்ணாத, மறுக்கவே முடியாத மாண்புமிகு சொற்றொடர்! A stitch in time SAVES NINE சரியான நேரத்தில் சரிசெய்யப்பட்ட சிறிய - மிகச்சிறிய பிழைத்திருத்தம், பிற்காலத்தில் ஏற்படக்கூடிய மிகப்பெரிய இடர்பாடுகளைத் தவிர்க்கும், இவையாவும் நம்மில் பெரும்பான்மையோர் அறிந்ததும் அவ்வப்போது அறிவுறுத்துவதும் தான்.

ஆனால், நடைமுறையில், நாம் ஒவ்வொரு மணித்துளியையும், நிமிடங்களையும் - வினாடிகளையும் சரியான முறையில் தான் பயன்படுத்திக் கொண்டுள்ளோமா? பாமரன் முதல் பண்டிதர் வரை ஒவ்வொருவரும் தங்களை அன்றாடம் ஒரு முறையாவது கேட்டுக்கொள்ள வேண்டிய வினா இது?

“எனக்குக் கிடைத்துள்ள பொன்னான நேரத்தை பலன்தரும் - பயன்தரும் நேரமாகத்தான் நான் பயன்படுத்துகிறேனா?” நீ ங் க ள் கேட்டுக்கொண்ட வினாவிற்கு உங்களுக்குக் கிடைத்திடும் பதில் பெரும்பாலும்,

“உழைத்து, உழைத்து ஓடாய்ப் போகிறேன்” “ஓய்வே இல்லை. ஓய்வெடுக்க நேரமேது?”

“தலைக்குமேல் வேலை - நேரம் போதவில்லை” என அங்கலாய்த்து கொண்டு அவசர அவசரமாக ஓடிக்கொண்டிருப்போர். ஓயாமல் புலம்பிக்கொண்டிருப்போர் பலர் - மிகப்பலர். நேரம் போதவில்லை என்று வருந்துவார்களே தவிர, கிடைத்துள்ள நேரத்தை எதற்காக - எப்படி செலவிடுகிறோம் என எண்ணிப்பார்ப்பவர்கள் மிகச் சொற்ப எண்ணிக்கையினர்.

மக்கள் தொகையை இரு பெரும் பிரிவாகப் பார்ப்போம்.

1. Hard working - கடின உழைப்புப் பிரிவு

2. Hardly working - சொற்ப உழைப்புப் பிரிவு ஆனால், இவ்விரு பிரிவினருக்குமே, நம் அனைவருக்குமே ஆண்டவன் அளித்துள்ள வரம், ஒரு முழு நாளுக்கு 24 மணி நேரம். நேரத்திற்கு மட்டுமே ஒரு தனிச்சிறப்பு உண்டு. என்ன தெரியுமா?

பொருள், உடைமைகள் - சம்பாதிக்கிறோம். சிலர் இழந்துவிடுகிறார்கள். முயன்றால், மீண்டும் பெறுகிறார்கள்.

உடல் நலம் - இழக்கிறோம் - மீண்டும் பெறமுடிகிறது. பாசம் - நேசம் இவைகளைக்கூட சில நேரங்களில் நமது மடமையால் இழக்கிறோம். முயன்றால் மீண்டும் பெறமுடிகிறது. ஆனால் நாம் இழக்கின்ற ஒவ்வொரு மணித்துளியும் மீண்டும் பெறமுடியாத, அரிதிலும் அரிதான விழுச்செல்வம் என்பது உறுதி. இந்த அரிதான, நேரத்தை வீணாக்குவது எவ்வளவு கொடுமையான மூடத்தனம்.

தனி மனிதன் வீணாக்குகிற நேரம்: சராசரி மனிதர் ஒவ்வொருவரும், அன்றாடக் கடமைகள் என அத்தியாவசியமாக செய்யவேண்டிய கடமைகள் ஐந்து.

1. தியானம் - வழிபாடு - இறைவணக்கம் - பிரார்த்தனை - தொழுகை
2. தேகப்பயிற்சி - நடைபயில்
3. உழைப்பு
4. ஓய்வு (இல்லத்தில் - காலைக்கடன்கள் - உணவு கொள்ளல் தொலைக்காட்சி - பத்திரிக்கை முதலியவற்றிற்கு)
5. உறக்கம்

இவையன்றி, பிரயாணம் - உறவினர் உபசரிப்பு - நல்லது - கெட்டதுமான நிகழ்வுகளுக்குச் செல்லுதல் - நோய்வாய்ப்படல் என சில அவசியங்களும் உண்டு. ஆனால், அவை அன்றாட நிகழ்வுகள் அல்ல.

மேற்குறிப்பிட்ட ஐந்து கடமைகளும் அன்றாடம் அவசியம் ஆற்றப்பட வேண்டியவை என்பதிலே நமக்குள் ஒத்தக்கருத்து வருமாயின், நீங்கள் செய்யவேண்டியதெல்லாம், ஒவ்வொரு தலைப்பிற்கும் நீங்கள் எவ்வளவு நேரம் செலவிடுகிறீர்கள் என நடுநிலை பிறழாமல் எழுதிக்கொண்டு, அவைகளைக் கூட்டிப் பாருங்கள். அன்றாடம் நீங்கள் விரயமாக்குகிற அல்லது பயன் விளைவிக்கவல்ல பொன்னான நேரம் எவ்வளவு உங்கள் கட்டுப்பாட்டில் - உங்கள் கைவசம் உள்ளது எனத் தெரியவரும்.

இதுபோன்ற ஒரு வினாத்தாள் கொடுக்கப்பட்டு, ஒரு ஆயிரம் பேர் -

அனைவரிடமிருந்து (புணைமனைகளில் வேலை செய்யும் அலுவலர்கள்) பெறப்பட்ட ஆய்வின் முடிவு - 1 1/2 மணியிலிருந்து 2 மணி வரை வீணாக்கப்படுகிறது எனத் தெரியவந்தது.

நாம் இங்கு பேசிக்கொண்டிருப்பது சாதனையாளர்களைப் பற்றியோ, நான்கு அல்லது ஆறு மணி நேரம் ஓய்வு கூட எடுக்க இயலாமல், இயந்திரமாக இயங்கிக் கொண்டிருக்கும் ஒருசில அறிவு ஜீவிகளைப் பற்றியோ அல்ல.

சாமான்யர்கள் - சராசரி மனிதர்கள் - உயர்வுக்காக உழைப்பவர்கள் - எதிர்காலம் பற்றி ஏக்கத்தோடு கனவு காண்பவர்கள் - இவர்கள்தானே மக்கள் தொகையில் முக்கால்வாசிப்பேர். இவர்கள் நேரத்தை சரியாகப் பயன்படுத்தித் தீருவேன் என உறுதி பூண்டால் எத்தகைய மாற்றம் நிகழும்!

சமுதாயம் வீணடிக்கிற நேரம்:

மக்கள் பெருக்கம் தானே சமுதாயம்! அப்படியென்றால் சமுதாயம் வீணடிக்கின்ற நேரத்திற்கு பொருள் ஏது? என வினவலாம்.

தனிமனிதன் கட்டுப்பாட்டிலே இல்லாமல், தனி மனிதனாக ஏதும் செய்ய இயலாமல், “ஐயகோ” என்று அலறி வேதனையோடு வீணடித்துக் கொண்டிருக்கின்ற நேரம் பற்றிய நீண்ட பட்டியல் ஒன்று சமர்ப்பிக்கின்றேன்.

1. போராட்டங்கள்

2. மறியல்கள்

3. திரைப்பட வெளியீட்டுக் கொண்டாட்டங்கள்

4. பதினொரு நபர்கள் ஆட்டத்தைக் காண அலைமோதும் கோடிக்கணக்கான ரசிகப் பெருமக்கள் செலவிடும் நேரத்தைக் கொஞ்சம் கணக்கிடுங்கள்.

5. தன் வயம் இழக்கவும் - தன் வயம் இழந்தும் சாராயக் கடைகள் எதிரில் சுருண்டு கிடக்கும் மனித சடலங்கள்.

மிகுதி இருக்கும், தேவையற்ற ஆனால் திணிக்கப்படுகின்ற நிகழ்வுகளையும் - விரயமாக்கப்படும் நேரத்தையும் கணக்கிடும் பணியினை உங்கள் சிந்தனைக்கே விட்டுவிடுகிறேன்.

விமானத்தையோ, ரயிலையோ, பேருந்தையோ தவற விடுவனுக்குச் சில நிமிடங்கள் முக்கியமானவை. Olympics தங்க மெடலைத் தவற விடுவருக்கு சில வினாடிகள் அரிதானவை.

இழக்கின்ற ஒரே ஒரு நிமிடத்தைக் கூட திரும்ப பெற முடியாது. நேரத்தை இப்படி சொல்லலாம். **குளித்த ஆற்று நீரில் திரும்பவும் குளிக்க முடியாது.** பொன்னான நேரத்தை வீணடிக்க மாட்டேன் என உறுதி பூணுங்கள்.

சித்தி வளாகத்தில் வள்ளல் பெருமான் திருக்காப்பிட்டு கொண்ட அறை அன்றும் இன்றும்

அருளறிவு ஒன்றே அறிவு மற்றெல்லாம்
மருளறிவு என்றே வகுத்த மெய்ச்சிவமே

என்று மடியும் இந்த அடிமை மோகம்?

அடிமை மோகமா? அடிமைகளாக நாம் இருந்த காலம் நம் நினைவுகளிலிருந்து மறைந்து நெடுங்காலமாயிற்றே! நாம் சுதந்திர மனிதர்களாகி ஐந்து மாமாங்கம் ஆகிவிட்டதே!

இப்போது நாமெல்லோரும் இந்நாட்டு மன்னர்களாக எவ்வளவு சுதந்திரமாக உலா வந்து கொண்டிருக்கிறோம். இன்னுமா நம்மிடம் அடிமைத்தனம் உள்ளது? என்று வினா எழுப்பும் வாசகர்கள், ஒரு சிலர் இருக்கலாம்.

நம்மில் பெரும்பான்மையோர் அறியாமை எனும் அடிமைச் சேற்றில், ஆழப்படுதத்து, எழுந்து, வர திராணியற்று, உறுதி குலைந்து உளைச் சேற்றை நறுமணச் சந்தனமாக மேனியெல்லாம் பூசிக்கொண்டு, சுதந்திரக்காற்றை திருப்தியாக சுவாசித்துக் கொண்டுள்ளனர்.

இதுதான் உண்மை!! நிதர்சனம்!!

அன்னியரால் ஆளப்பட்ட நமது நாடு விடுதலை பெற்றது. பெற்ற சுதந்திரத்தை “அதன் முழுப் பரிமாணத்தை”, அதன் முக்கியத்துவத்தை அதனால் ஒவ்வொரு தனி மனிதனுக்கும் கிடைத்திடக்கூடிய மேன்மைகள் பற்றி உணர்ந்திடக்கூடிய தகுதி பெற்றோமா? இந்த அடிப்படைத் தகுதி ஒவ்வொரு மனிதனும் பெற்றேயாக வேண்டும் என்ற அக்கறை, அதற்கான தளரா முயற்சி நமது தலைவர்களிடத்திலே இருந்ததா? இருக்கிறதா? இனியாவது இருக்குமா?

நாமல்லவா ஆட்சியாளர்களை தேர்ந்தெடுக்கிறோம். நீதி வழுவா நெறியாளர்களை எத்தனை சுதந்திரமாக தேர்ந்தெடுக்கிறோம்.

அப்படித் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட அரசு இயற்றும் அத்தனை சட்டங்களையும் எதிர்த்து, எவ்வளவு சுதந்திரமாக வழக்கு போட்டுக் கொண்டிருக்கிறோம். நீதி மன்றங்கள் தீர்ப்புகளை விரைந்து வழங்கிட முடியாதபடி எத்தனை சுதந்திரமாக தாமதிக்க வைக்கிறோம்.

வழங்கப்பட்ட தீர்ப்புகளையும் எத்தனை சுதந்திரமாக ஏற்க மறுக்கின்றோம். அன்றாடம் ஒரு போராட்டம் - சாலைமறியல் - சூறையாடல், எத்தனை மகிழ்ச்சியாக சுதந்திரமாக நடத்திக் கொண்டிருக்கிறோம். சாலைகளில் எத்தனை சுதந்திரமாக நின்று அளவளாவுகிறோம்.

சங்கடம் என்று முணுமுணுப் போரை இழி சொற்களெனும் சாட்டையால் விளாசி மகிழ்கிறோம். இது சுதந்திர மல்லவா? தண்டனை பெற்றாலும், சிறையில் கூட அனைத்து சௌகரியங்களையும் பெற்று மகிழ்கிறோமே! - இது -சுதந்திரமல்லவா?

சட்டங்கள் இயற்றிட தடை செய்யவும் - தாமதப்படுத்தவும் சுதந்திரம் பெற்றுள்ளோம். சட்டங்களை அமுல்படுத்த விரும்பும் அதிகாரிகளை அகற்றிடவும் - முற்றிலுமாக இந்த உலகைவிட்டே அகற்றிடவும் தனிப் படை அமைத்து நாம் பெற்ற சுதந்திரத்தை மகிழ்ச்சியாக கொண்டாடிக் கொண்டிருக்கிறோம்.

மூன்றடுக்கு - ஐந்தடுக்கு பாதுகாப்போடு எத்தனை சுதந்திரமாக பவனி வந்து மக்களை சந்தித்து மகிழ வைக்கிறோம். பெருமிதம் கொள்கிறோம்.

இதில் வேதனைக்குரிய விந்தையாதெனில், நம்மில் பெரும்பான்மையோர் கைதட்டி, கரங்குவித்து - தெய்வமே! என்று புகழ்மாலை கூட்டி ஆனந்தப்படுகிறோமே, இதனை அடிமைத்தனம் - அடிமை மோகம் என்று சொல்லாமல், வேறு என்ன வார்த்தைகளை உபயோகிக்கலாம்?

“பெரியோர் எனின் வியத்தலும் ஓலமே
சிறியோர் எனின் ஓகழ்தல் அதனினும் ஓலமே”

- புறநானூறு

“பெரிது பெரிது” எனத் துவங்கிய
ஒளவையார் “தொண்டர் தம் பெருமை
சொல்லவும் பெரிதே” என்றார்.

எத்தகு தொண்டர்களை அவர் குறிப்பிடுகின்றனார். தோரணங்கட்டி வானைப்பிளக்கும் வாழ்த்தொலி எழுப்பி, சாலை மறியல்கள் செய்து தடியடிப்பட்டு, அவ்வப்போது பேருந்துகளை எரித்து கொக்கரித்து கூவித்திரிகிறானே அவனையா சொன்னார்? இல்லை.

இவைகளையெல்லாம் அவரால் கற்பனை கூட செய்து பார்த்திருக்க முடியாது. தனக்கென வாழாதான் தான் ஒற்றிச் செல்பவன் தான் தொண்டன்.

சுதந்திரத்திற்குப் பின் கொஞ்ச காலத்திற்குள்ளேயே அஹிம்சையை வலியுறுத்தியமைக்காக மகாத்மா காந்தியையே

கொன்றவர்கள் தானே நாம். இது மட்டுமா இன்னும் இருக்கிறதா? மது அரக்கனுக்கு ஆயுட்கால அடிமையாய் இருப்போர் அறுபது விழுக்காடு என்று ஓர் புள்ளி விவரம் சொல்கிறது. நம்மில் பலர்:

**“புகையிலை பூதத்திற்கு அடிமை
பேராசை பேய்க்கு அடிமை
காமக்கிளர்ச்சிக்கு அடிமை
ஆன்ம நேயத்திற்கு, அன்புக்கு
எத்தனை பேர்” அடிமை?**

இவையாவும் தெரிந்த விஷயங்கள் தானே. இவைகளைப் பட்டியலிடுவதால் பயனில்லை. இவைகள் தவறுகள் என்று தம்பட்டம் அடிப்பதிலும் ஒரு துளிப் பயனும் இருக்கப்போவதில்லை. ஏனெனில் நம்மில் பெரும்பான்மையோர் மேலே பட்டியலிடப்பட்டவை அனைத்தையும் வேதனைக்குரியதெனவும், அருவருக்கத்தக்கதெனவும், ஒதுக்கி வாழ்ந்தோரெல்லாம், மெல்ல மெல்ல இவைகளை ஏற்றுக் கொள்ளும் பக்குவப்பட்டு வருகின்றனர் என்பது தான் அதிர்ச்சி அளிக்கும் உண்மை. சுருங்கச் சொல்லின் இந்த சமூகம் சீரழிவை நோக்கி விரைந்து பயணிக்கிறது. நிறுத்தாவிடின் நிலை குலைந்து “நிம்மதி” என்ற வார்த்தையே காணாமல் போய்விடும். இது மிகையல்ல!

சமுதாயத்தின் எதிர்காலம் பற்றிய அச்சம். வெள்ளம் கழுத்தளவு வந்து விட்டதை மறுப்பதற்கில்லை. ஆனால் தலைக்கு மேலே வெள்ளம் உயர்வதற்கு முன் நாம் முழுவதும் மூழ்கிபோவதற்கு முன் ஏதாவது செய்தே ஆக வேண்டும். தீர்வே இல்லையா என்று தளர்ந்து போகாமல் இயன்ற அளவு, ஏதாவது செய்து எப்படியாவது முயற்சித்து, அழிவின் வேகத்தைச் சற்று குறைக்கலாமே.

ஏதாவது செய்திட வேண்டும் எனும் ஆர்வம் பொங்குகிறது. யாராவது - எப்படியாவது அறவழிகளை வலியுறுத்துவார்களா எனும் ஏக்கம் மிகுதியாகின்றது. அன்றாடப் பத்திரிக்கை செய்திகளில் ஒன்றிரண்டு கூட மன நிறைவை - மகிழ்ச்சியை எதிர்காலம் பற்றிய நம்பிக்கையைத் தந்திடும் செய்திகளாக இல்லையே! வரலாறு படைத்துக் கொண்டிருக்கும் தலைவர்களைத்தான் பணிந்து வேண்டிக் கொள்ள விழுகிறேன். எளியதோர் விண்ணப்பம். எனக்கு இருக்கும் ஒரே நம்பிக்கை எனது விண்ணப்பம் உங்கள் கவனத்திற்கு வருமோ? வராதோ? - தங்களால் பார்க்கப்பட்டாலும் செயல்படுத்துவதில் எத்தனை சிக்கல்கள் வருமோ?

ஆனால் எனது விண்ணப்பமோ மிக எளிதானது. மிக மிக எளிதாக செயல்படுத்தக் கூடியதுதான். நமது சமுதாயத்தை வழி நடத்தும்

மாபெரும் பொறுப்பேற்றுக் கொண்டு இலட்சக்கணக்கான தொண்டர்கட்கு தலைமை ஏற்று அன்றாட நிகழ்வுகளுக்கு நாயகர்களாக வணக்கத்திற்கும் - மரியாதைக்கும் உரியவர்களாக வாழ்ந்து கொண்டிருக்கும் அனைத்துக் கட்சி தலைவர்களுக்கும் ஓர் விண்ணப்பம்!

“தொண்டர்களிடத்திலே தூய்மை - வாய்மை - நேர்மை இருந்தால் மட்டுமே அவர்கள் கட்சியின் தொண்டர்களாக இருக்கலாம்”. என்று ஒரே ஒரு சுற்றறிக்கை. இது தான் எனது விண்ணப்பம். நாங்கள் என்ன மடாதிபதிகளா? என வினா எழுப்பக்கூடும், சமுதாய முன்னேற்றத்திற்கு ஒவ்வொரு தனிமனிதனின் ஒழுக்கம் அவசியம் என்பதும், இந்தத் தலைவர்கள் அறியாததா? தனிமனித ஒழுக்கம் ஓர் அவசியத்தேவை என்று வலியுறுத்தத் தானே விண்ணப்பிக்கிறேன்.

எளிதான, ஏற்கத்தக்க கோரிக்கை தானே! பகவத்கீதை துவங்கி, பட்டினத்தார், தாயுமானவர், இராமலிங்க வள்ளலார் என எண்ணற்ற மகானுபாவர்கள் கடைவிசித்து தரமான பொருட்களை தாராளமாகவே வழங்கினார்கள். ஆனால் மனிதன் தன் தரத்தை உயர்த்திக் கொள்ளவில்லை. கடவுளைக் கும்பிட்டு கொண்டே, கள்ளத்தனத்தை ஆடம்பரமாக அரங்கேற்றுவதில் வல்லவனாகி விட்டான். வாழ்வது பெரிதல்ல. வாழ்விப்பதுதான் நமது கோட்பாடு! குறிக்கோள்!

அன்னதானம் போதாது! அறிவு தானம், ஆய்வுத்திறன் தானம் இவை தான் இன்றைய அவசரமான அவசியங்கள். இந்தக்கருத்து இரண்டாயிரத்து ஐந்நூறு ஆண்டுகள் பழமையான சாக்ரடீஸ் உதிர்த்த பொன் மொழிகள். இன்னமும் நாம் எழவில்லை.

என்னுடல் என்னுயிர் என்னறிவு எல்லாம்
தன்னவென் றாக்கிய தயவுடைத் தாயே

